JURNALUL® S.F.

Nr. 4 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Pavel AMNUEL
– Urmez traseul (II)

Mihail GRĂMESCU

Dănuţ UNGUREANU

Florin MUNTEANU

Daniel Cristian DUMITRU

Harlan ELLISON
– O panoramă a filmelor science fiction

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

Reprezentanţii Jurnalului S.F. în:

BACĂU – Adrian Ionescu, tel. 12.40.86

BRAŞOV – Călin Giurgea, tel. 12.25.73

BUZĂU – Dana Băjenaru, tel. 31802

CERNAVODĂ – Felix Moga, tel. 37824.

CLUJ NAPOCA – Victor Stoica, str. Răşinari nr. 2, ap. 52, tel. 40620

CRAIOVA – Mircea Liviu Goga, str. Ştirbei Vodă nr. 3, cod 1100, tel. 13.29.23; Victor Martin tel. 12.28.19

FOCŞANI – Ingrid Şuşu, tel. 24410

GALAŢI – Cristian Biru, str. Siderurgiştilor - Vest, bl. 7G, ap. 23, tel. 45.65.92

IAŞI – Sorin Simion, tel. 14.66.31

PIATRA NEAMŢ – Dan Popescu, Of. Poştal 3 – CP 49, tel. 15685

PLOIEŞTI – Dan Tărăcilă, tel. 14.73.87

TIMIŞOARA – Muscă Adrian, Of. Poştal nr. 8, CP 707, tel. 15.96.48

Ultima oră • Ultima oră • Ultima oră

■ Zilele SIGMA 1993 vor fi organizate în luna mai cu ajutorul **Bibliotecii Judeţene Neamţ şi a Casei de Prietenie România-Franţa** din localitate. Programul va include comunicări ştiinţifice asupra modului S.F., o masă rotundă avînd drept temă paranormalul şi cîteva surprize. **Data precisă de desfăşurare va fi anunţată în martie-aprilie 1993 pentru a se evita suprapunerea cu Zilele Helion.**

■ Colectivul MR din cadrul Institutului Naţional de Sticlă S.A. a decis să materializeze în trofee premiile ROMCON '92 pentru cele mai bune emisiuni de science-fiction. Chiar în această săptămînă cei doi redactori: **Alexandru Mironov (Televiziunea Română)** şi **Ştefan Ghidoveanu (Radio România Tineret)** vor intra în posesia cîte unui superb obiect din sticlă.

■ **Firma „Cristav" S.R.L.** a hotărît să pună la dispoziţia revistei **ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ** un trofeu din sticlă avînd gravat chipul regretatului animator **Mihai Ionescu**. Trofeul va reveni celui care va reuşi performanţa de a fi nominalizat prin votul cititorilor de cel puţin trei ori (în ani diferiţi). Mai mult, **doamna Cristiana Cântar**, patronul firmei amintite şi-a exprimat intenţia de a sprijini cu **premii EuroConul '94**, dacă va fi găzduit de **Timişoara**!

■ Luna aceasta **Alexandru MIRONOV** împlineşte 51 de ani. **Un sincer LA MULŢI ANI! din partea redacţiei JURNALULUI SF.**

Important

În fiecare noapte de joi, începînd cu ora 20,00, ne puteţi contacta telefonic în vederea transmiterii informaţiilor. Rugăm cenaclurile din ţară să ne deranjeze (cel puţin de două ori pe lună) la telefonul 312.71.35

În scopul alcătuirii unui dicţionar al cenaclurilor şi cluburilor S.F. din România şi ca urmare a solicitărilor tinerilor scriitori ce doresc să intre în marea familie a S.F.-iştilor, vă rugăm să trimiteţi pe adresa redacţiei o succintă prezentare a cenaclului cuprinzînd: data înfiinţării, emblema, modul de desfăşurare a şedinţelor (periodicitatea, locul, ora, ziua, metodologia) conducătorul cenaclului, membrii de bază, adresele şi telefoanele unde puteţi fi contactaţi.

Avanpremieră

După numărul dublu 493-494 ce va apărea săptămîna aceasta pe piaţă, Societatea „Ştiinţă şi Tehnică" S.A. pregăteşte un nou număr dublu: 495-496. Acest număr va cuprinde finalul romanului „Loterie solară" de Ph.K. Dick şi povestirile:

- **Deus ex machina** - Silviu GENESCU;
- **Noi cei cu ochii arşi** - Mihai HĂULICĂ (premiul I la festivalul „Quasar");
- **Nivelul zero** - Oana DURICAN (premiul III la concursul organizat de Radio Contact);
- **Premii, topuri, clasamente** - Cornel ROBU

Concurs JURNALUL S.F.

Concursul are trei secţiuni:

proza scurtă (maximum 5 pagini);

grafică alb-negru (minim 5 lucrări);

banda desenată (maxim 4 planşe).

Lucrările trebuie expediate pînă la data de 1 martie a.c. Se va acorda un premiu pentru debut, cei care doresc să participe la această secţiune sînt rugaţi să menţioneze acest lucru. PREMIILE VOR FI SUBSTANŢIALE.

S.F. NEWS

AURORA 1992

premiile naţionale canadiene F & S.F.

● Best Long Work in English (cea mai bună lucrare de mari dimensiuni, în limba engleză) – Robert J.Sawyer: **The Golden Fleece;**

● Best Long Work in French – Elisabeth Vonarburg: **Ailleurs et au Japon;**

● Best Short Work in English (cea mai bună lucrare scurtă, în engleză) – Michael Skeet: **Breacking Ball;**

● Peter Watts: **A Niche;**

● Best Short Work in French – Yves Meynard: **L'enfant des mondes assoupis;**

● Best Other Work in English (cea mai bună lucrare, în limba engleză, care nu e text literar) – TV Ontario: **Prizoniers of Gravity;**

● Best Other Work in French – **Magazinul Solaris,** avînd ca editor pe Luc Pomerleau

● Artistic Achievement (realizare artistică) – Martin Springett pentru coperţile de la **On Spec** şi **Strandia;**

● Fan Achievement (fanzine) – **Sol Rising, The Newsletter of The Friends of The Merrill;**

● **Collection** avînd ca editor pe D. Larry Hancock;

● Fan Achievement (organizaţional) John Mansfield;

● Fan Achievement (other) realizarea unui fanzin, alta decît cele de mai sus – David W. New pentru editarea magazinului **Horizons S.F.**

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

Editor general: Dumitru THEODORU

Colegiul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Marius ALECU, Costel BABOŞ, Lucian BĂBEANU, Ionuţ BĂNUŢĂ, Cristian BIRU, George CEAUŞU, Ştefan GHIDOVEANU, Cotizo DRAIA, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuţ IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Laurenţiu NISTORESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Florin URSU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:

Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti

tel. 3.12.99.45 / 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Harlan ELLISON

O panoramă a filmelor science-fiction (III)

Judecînd după normele filmelor lui Lucas din ziua de azi, **Destinație Luna**, n-a fost o peliculă ieșită din comun, dar fanii SF fuseseră atîta vreme lipsiți de aportul filmelor, încît au lăudat-o în mod exagerat, au stat la cozi pentru a o vedea de cîte șaisprezece ori și s-au înghesuit mai departe, spre orori de tipul **Omul de pe planeta X** (1951) și **Invadatori de pe Marte** (1953). Faptul că fanii erau disperați rezultă din acceptarea fără crîcnet a extraterestrului cu cap de staniol din primul film și a marțienilor din a doua peliculă, ființe ale căror piei se închideau cu fermoare pe spate.

Personal, consider că laudele aduse acestor filme ca exemple ale paranoiei Războiului Rece nu înseamnă altceva, decît o revizuire a cinematografiei. **Invadatori de pe Marte** și **Invazia hoților de trupuri** (1956) pot oferi cineaștilor de tipul filmezi-sau-dispari ocazii bombastice de a delira logoreic asupra arhetipurilor subconștientului Jungian și conflictul bazic Apollo-Dionis, însă pentru noi, cei care încercam să simțim o chestie nepretențioasă de pe bancheta din spate a unui Nash Rambler, filmele respective nu erau decît niște fleacuri amărîte.

Totuși, non-valorile scoteau bani frumoși și Hollywoodul - mai întîi cu semințe-floricele-crenvurști, înmormîntări din mașină, stele de bronz incrustate în trotuare și astrologi macrobiotici - a aruncat pe piață maldăre de neghiobii similare.

Foarte rapid, au urmat **Racheta X-M** (1950), **Marte, planeta roșie** (1952), **Creierul lui Donovan** (1953) (în cel puțin cinci încarnări cinematografice), **Femeile-pisici de pe Lună** (1954), **Regina din spațiul extraterestru** (1958) și multe altele.

Și n-am luat în considerare, din față, din spate sau de altădată, filmele cu „atacuri" pe care experții se pare că le-au scăpat din vedere surse reale ale generației de paranoici: **Atacul crabilor monștri** (1957), **Atacul femeii de 15 metri** (1958), **Atacul roboților** (1967) și alte atacuri asortate asupra noastră din partea Vampirilor Giganți, Mumiei Maiașe, Oamenilor Ciupercă, sau Oamenilor Marionete. Dacă vrei să vorbești despre paranoia, îți ascunzi fiorii înapoia unui vampir-ciupercă schilod, care bolborosește în cakchiquelă și te vînează prin curtea din spatele casei! Oameni-păstaie, mare scofală...

Nu includ nici filmele cu „bătălii", care cuprind: **Bătălie dincolo de Soare** (1963), **Bătălie în spațiul extraterestru** (1960) sau bătăliile Lumilor, Planetelor, Peste Univers, sau chiar sub Pămînt. Nu cuprind nici peliculele cu „invazii", includ invazii din partea oamenilor-maimuțe, oamenilor-animale, oamenilor-farfurii, creaturilor stelare și vampirilor. Nu menționez nici filmele cu monștri, care au reușit să fie clasificate SF în ciuda unor titluri precum: **Monștrii monolit** (1957), **Monstrul de pe planeta preistorică** (1967), sau Monștri din Iadul Verde, din Mare, din Piedras Blancas, din Căminele Studențești, sau chiar **Monstrul** care a provocat lumea (1957) – ceva cam îndrăzneț, fie și pentru un monstru, deși, trebuie să recunoaștem, creatura nu se încurca cu jumătăți de măsură. (Există apoi o subcategorie de pelicule cu „monștri", monștri adolescenți, cuprinzînd filme superbe de genul: **Trogloditul adolescent** (1958), **Monstrul adolescent** (1957), **Adolescenții din spațiul extraterestru** (1959), **Zombii adolescenței** (1958) și **Am fost un Frankestein adolescent** (1957). (Ultimul dintre ele ar putea fi bifat ca un caz de apropiere prea mare de artele marțiale, dar să nu fiu răutăcios).

Cele mai originale titluri pe care le-am întîlnit în toată adunătura asta – și mărturisesc că am vizionat și filmele respective – candidează cu mare succes la premiul: Cel Mai De Neuitat Titlu De Film Al Tuturor Timpurilor, și le ofer aici, nepîngărite de mîna omului:

M-AM MĂRITAT CU UN MONSTRU DIN SPAȚIUL COSMIC

și

CREATURILE ULUITOR DE STRANII CARE AU ÎNCETAT SĂ MAI TRĂIASCĂ ȘI AU DEVENIT ZOMBII NEBUNI, ZĂPĂCIȚI

Nu le scăpați la video!

Hai să redevenim serioși.

Cumva, în decursul acestei perioade ignorante și sufocante ce a durat cam din 1945 pînă în 1967, cînd s-au produs sute de filme pseudo- și vag-SF (și, în mod intenționat, am evitat să pomenesc de pelicule pur fantastice, altfel nu mai ajungeți niciodată la cină), deoarece studiourile producătoare trăiau pe baza Maximei Acceptate că-i mai ieftin să faci un superfilm „cu monștri" mediocru, decît un western mediocru, numai douăzeci și nouă filme rămîn în mințile cunoscătorilor drept experiențe cinematografice la amintirea cărora nu te apucă sila.

Iată lista cîștigătorilor:

Ziua în care s-a oprit Pămîntul (1951)
Creatura (din altă lume) (1951)
Omul în costum alb (1952)
Cele 5.000 de degete ale doctorului T. (1953)
20.000 de leghe sub mări (1954)
Ferma animalelor (1955)
Planeta interzisă (1956)
Invazia hoților de trupuri (1956)
1984 (1956)
Incredibila micșorare (1957)
Musca (1958)
Călătorie spre centrul Pămîntului (1959)
Fahrenheit 451 (1967)
Cinci milioane de ani pînă la Pămînt (1968).

Pe plajă (1959)
Mașina timpului (1960)
Satul blestemaților (1960)
Ziua cînd a luat foc Pămîntul (1962)
Păsările (1963)
Modelatorii de minți (1963)
Doctorul Strangelove (1964)
Sigur de izbîndă (1964)
Primii oameni „în" Lună (1964)
Robinson Crusoe pe Marte (1964)
Șapte zile din mai (1964)
Alphaville (1965)
A zecea victimă (1965)
Călătorie fantastică (1966)
Renăscuți (1966)

Există, bineînțeles, sute de alte filme omise. Nu numai că ar însemna o nebunie consumatoare de timp să încercăm să căutăm toate peliculele turnate de companii independente, ce se strecurau în anii aceia prin America în cinematografele pentru automobile și sălile de mahala, dar memoria cedează, pur și simplu, înaintea supraîncărcării și de ce naiba ne-ar păsa de ele? S-au realizat treizeci și trei, sau patruzeci și nouă de filme SF bune, vor mai fi existat alte o mie trei sute de stupizenii, dar acestea ajung pentru o analiză de specimene aleatoare. Același lucru poate fi spus despre „a-ți place" și „a nu-ți place". Inima unui om este hrana altui monstru.

Chițibușarii pot ataca lista, aducînd argumente, fără îndoială întemeiate, împotriva excluderii unor minuni precum filmul lui Val Lewton, **King Kong** (1933), și chiar a unor pelicule mai slăbuțe ale lui Pal: **Războiul lumilor** (1953), **Cînd lumile se ciocnesc** (1951) și **Puterea** (1968). Totuși, revenind la filmele lui Lewton, descoperim că erau, în totalitate, fie supranaturale, fie fantazări psihologice – deși, într-adevăr, foarte bune: **King Kong**, în ciuda faptului că a avut o influență majoră, nu prea este SF. Cît despre peliculele răposatului, și regretatului, George Pal, ele nu rezistă la o a doua vizionare, oricît de bine intenționate ar fi fost. (Unul dintre filmele sale, **Cucerirea spațiului** (1955), este în mod deosebit jalnic, datorită prezenței unui căpitan, care este fanatic religios și traversează filmul cu „Domnul nu ne vrea în cosmos". Bătrînul argument: Dacă-Dumnezeu-Ar-Fi-Dorit-Sateliții-În-Spațiu-Ar-Fi-Pus-Aripi-Unor-Mingi-De-Baschet. După normele de azi, filmul stîrnește rîsete, chiar dacă habar n-ai cum funcționează un LEM. Pe de altă parte, ultimul film al lui Pal: **Doc Savage – Omul de bronz** (1975) este o peliculă în mod surprinzător trecută cu vederea, realizată cu tandrețe și talent).

(La naiba! Ar mai trebui spuse cîteva cuvinte despre George Pal. Este prea ușor, în calitate de istoric auto-decretat, să anulez multe din lucrurile produse de el, în lumina sofisticării noastre și a experienței tehnice de vîrf. George Pal a iubit literatura viitorului. El cunoștea cărțile și nu vorbea doar pentru a fi ascultat, așa cum fac mulți „auteurs" din ziua de astăzi; el a mers pe drumul acela aparte al celui care-i pasă într-adevăr cum să prezinte SF-ul într-un mod cît mai folositor nevoilor noastre. Știința lui a fost atît de exactă, pe cît i-au reușit-o consilierii săi; a lucrat cu scriitori, și din povestiri clasice, dar n-au uitat niciodată că esența interesului o reprezintă oamenii. Nu tehnologia, sau gadgeturile, ci efectul acestora asupra vieții oamenilor. A fost un umanist în toate sensurile bune ale cuvîntului și, dacă multe dintre filmele lui par astăzi puerile, el rămîne omul care ne-a oferit **Mașina timpului** și **Doc Savage**. Cariera lui a fost una onorabilă).

Toate acestea ne aduc în trecutul recent, în prezent, în viitor și înaintea renașterii unui îngrijitor interes pentru SF ca gen educător de parale pentru cinematografia contemporană. Dar, pentru început, încetișor de tot, cîteva observații asupra celor văzute în ultimul timp.

Vă mai țineți de simțul acela al uimirii, fanilor?

Bravo! Haideți mai departe.

Traducerea: Mihai Dan PAVELESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustațiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus Guvir – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Ileana ANDREESCU, Antonela IVAN, Marian BORCA, Dan GROZA, Sorin PÎNZARU, Ovidiu RISTEA
Corectură:
Neguța SEGĂRCEANU, Corina ROMAN, Helen TUDOR
Montaj offset:
Daniela TOȚAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Andreea GROSNUK

TOTO

– Salut, bătrîne, care-i necazul? aruncă Dodo, intrînd în pas vioi pe uşă.

– Pe-acolo se intră? se răsti Bobo, morocănos, din spatele bordului de comandă al firmei sale „Luna de miere domestică".

– Prin podea la şefi, prin tavan la roboţii timpiţi, pe uşă la prieteni, cită Dodo teatral, şi adăugă pufnind în rîs :

– Iar n-am nimerit fereastra!

Celălalt privea absent spre punctul în care, teoretic, în anumite condiţii, unii dintre pereţi se întîlneau. Apoi oftă şi spuse încet:

– Iartă-mă, dar nu mai pot, explodez! Fac muncă de robot idiot din generaţia antică, îmi ţîrîie nervii ca greierii la stele.

– Aha, deci vrei să-ţi caut alt job, deveni Dodo brusc, serios.

Deşi Dodo şi Bobo erau gemeni din seria mică „Oo", cei cîţiva factori aleatori ai codului genetic după care creşteau duseseră la deosebiri radicale: morale, de sensibilitate, de intuiţie... Dodo, ca genedesigner, crea statui: le programa creşterea, educaţia şi maturizarea. Avea rezultate de vîrf, iar muzeele lumii se băteau pentru operele lui. În schimb, Bobo era un utilitar. Proiecta **neveste** conform cererii pieţii. Şi cum cererea era mare, procesul lor de finalizare trebuise accelerat la maxim. Rezultatul era agitaţia aproape nevrotică din jurul subiectului, iar Bobo se resimţea şi părea blocat în propriul său proces de evoluţie firească. În consecinţă, Dodo avea deci motive să-l înţeleagă şi să fie îngăduitor.

– Te rog, ajută-mă! Clienţii sînt imposibili, indiferent de cod sau rang le livrez marfa în termen şi standard, deşi martor mi-e Marele Creator că numai uşor nu mi-e! Şi nu e unul care să nu-şi aducă repede nevasta la modificat, să mai pun, să mai scot, să mai sucesc...

– Bun! Ia-o mai încet, bine? Nu te ambala în halul ăsta. Dacă ai fi mai calm, te-ai descurca mai bine. Aşa, cine crezi că ţi-ar da altceva pe mînă? Şi-o găină telepată te-ar putea raporta...

– Păi, mai că m-a raportat propria găină: psihiatrul zice că i-am pasat agitaţia mea. De-aia făcea ouăle fără coajă: isterie prin carenţă de calciu, cică să-i dau eu ei ouă de trei ori pe zi. Să vezi atunci fugăreală de trei ori pe zi – ea nu vrea decît ouă de broască ţestoasă, eu nu găsesc... Mi-ar trebui o muncă mai liniştită, mai creatoare...

– E clar, vrei la artişti! Bine... acum linişte, trebuie să mă concentrez!

Şi spunînd acestea, Dodo închise ochii, şi-şi decuplă nasul şi urechile.

Bobo îl privea cu evlavie şi cu un pic de invidie, avînd ochii plini de-un munte de speranţă.

– Aha, se reactivă Dodo după cîteva minute. Am prins un teatru la două străzi de aici. Au nevoie de un robot telepat, seria noastră sau superioară. Directorul zicea că dau şi stimulente din fondul social. Un rol mic în „Vrăjitorul din Oz", o piesă antică.

– Actor? murmură Bobo cu o reţinere ce-i masca prost dezamăgirea. Codul nostru permite?

– Şi codul şi rangul, păi cum? Pe scenă nu ieşi, nu te vede nimeni. Ai sosie ca toţi ceilalţi. Şi pe urmă stimulentele...? Eu zic să încerci. Acum m-am topit, ne mai vedem noi! zise Dodo dispărînd prin fereastra alb-frais (culoarea centrului de mariaje şi a produselor lui secundare).

Două clipe mai tîrziu dispărea şi Bobo prin peretele exterior, temîndu-se că s-ar putea răzgîndi în clipa următoare. Şi, după ce străbătu în fugă străzile cu pricina, străpunse politicos podeaua direcţiunii teatrului, conform codului pentru umanii „Tt".

– Imediat! fulgeră o voce urmată la o secundă de tunetul aferent.

Bobo calculă distanţa şi timpul de aşteptare, fericit că-şi mai putea domoli măcar în parte, pulsul accelerat. Şi-şi promise de sărbători o inimă nouă, dacă-l vor angaja.

Tavanul se deschise şi coborî o matahală de om cu o faţă expresivă de primitiv autonom cu drept la stimulente.

– Vrei să te angajăm, ştiu, inutil să discutăm. Ai patru sutici la afacerea asta, o fiolă de tămîios şi o pungă de sacîz fumigen...

– ... chihlimbar?...

– ... fie, chihlimbar. Bine, vei fi Toto: căţelul eroinei. Vei concepe un rol de o oră, în patru labe. Eu m-am topit, tu treci la regizor, fereastra galbenă.

Cine ar putea descrie trăirile unui robogenetician telepat, seria „Oo", renunţînd la specialitate pentru o promisă carieră artistică, resemnat să fie căţel prin sosie? Nimeni!

Oricum, trei zile cîte mai erau pînă la premieră, Bobo strînse din maxilare şi se conformă cerinţelor. Cedă, însă, în seara premierei, ispitei de a dizolva în tămîios nodul pe care-şi imagina că-l simte în ceea ce ştia el că ar fi fost gît (de ar fi avut). Să scape de „trac", aşa îi spuseseră că se cheamă.

Dodo, venit în culise să-i ureze succes, îl găsi prăbuşit în norul dens de chihlimbar aromat care-l închidea ca-n puf aderent de pui. Bobo realiză, în virtutea identităţii de serie, că nu-i putea ascunde nimic lui Dodo. Nu încercă, şi nici nu-i păsa că va fi dispreţuit, aşa că reuşi să îngaime un soi de scuză:

– E totuşi... degradant... să faci... pe căţelul... la umani...

Înţelegînd că Bobo era scos din circulaţie, Dodo hotărî rapid să-şi asume salvarea spectacolului. Sala era plină ochi de umani infantili, care tropăiau, aplaudau şi ţipau cu voci subţirele. Era însă o problemă, codul de intrare pe sosie! Dodo nu-l ştia şi a-l cere însemna desconspirarea prietenului; deci hotărî singurul lucru posibil în imposibila situaţie creată: **sfidînd Legile Codului şi Rangului, ieşi ÎN SCENĂ, în plină lumină, în patru labe, mimînd un căţel cu toată ştiinţa sa de genedesigner.** Plauzibil. Puţin naiv, puţin şiret, roz cu pete bleu-ciel. Şi ţopăi vesel în jurul sosiilor indiferente, hămăi răsturnă vreo două, le ridică, le scutură de praf, le trase de poale şi de pantaloni, simţind cum ţipetele de plăcere din sală îl euforizau cu fiecare nouă şotie şi mai mult. Se întrebă chiar: dacă n-avea să se autoscurtcircuiteze de plăcere sub ochii tuturor.

În fine, cortina căzu. Puştii încă erau în delir, iar directorul care mai că leşinase de spaimă la intrarea lui în scenă, îi venea în întîmpinare cu laba întinsă, nesuspectînd substituirea de persoană.

– Felicitări, maestre Bobo! Ai făcut un rol mare! De ce nu ne-ai spus ce-aveai de gînd? Îţi făceam eu rost de derogare, da, las' că n-o să păţească nimeni nimic – e piesă antică sau nu e? Păi, aveau ei sosii? Oameni erau pe scenă, în patru labe, în două labe, cotcodăceau, mieunau, lătrau – sigur că era neverosimil, dar era foarte vesel... zic eu... Ei, acu' a fost... zic eu... aproape uman, nu, băieţi?

Dar nu mai era nimeni să-i răspundă. Sosiile erau deja în cutii, iar actorii telepaţi pe la casele lor.

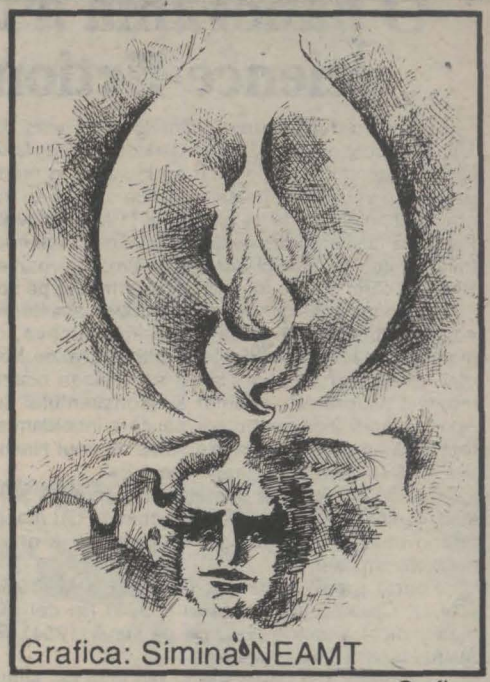

Grafica: Simina NEAMŢ

Grafica:
Simina NEAMŢ – studentă Arte Plastice cenaclul Victor Papilian

Elevă în clasa a IX-a la Liceul de Muzică din Timişoara. Cea mai tînără membră a cenaclului HELION

Mihail GRĂMESCU

Preafericiții lui Atlas

Cum se face de am ajuns la reședința lui Atlas? Ei bine, nu am ascultat-o pe mama, care numai ea știa săraca de cîte ori mi-a spus, ca toate mamele din Megalopolă, dealtfel, tuturor fiilor lor, să nu cumva să mă pună dracu' să calc pe acolo. Dar, după ce mă certasem cu Sidex, am hoinărit o zi întreagă prin Citty, după care am luat-o tiptil pe lîngă centrul de distracții și divertisment și am ieșit pe acolo în metropolă. La început mi-am dat argumentul că vreau să fiu singur, ori a fi singur în Megalopolis este tot așa de imposibil cum ar fi, de exemplu, a fi singur la baie.

Necropola nu este inclusă în sistemul de etanșeizare, așa că aici este *frig. Frig-frig, cum este în spațiul cosmic.* Nu pot spune că știu cum este în spațiul cosmic, fiindcă nu am fost niciodată pe acolo, dar în tot cazul trebuie să fie tot atît de frig cum e aici, fiindcă mai frig nu se poate. Așa că, îmi trag gluga pe cap și îmi zic: „la te uită și ceva ce am învățat în megalopolă și nu e minciună, că despre chestia cu iubirea m-am lămurit: cai verzi pe pereți! Cică: «Iubirea este legea fundamentală a firii, omul simte nevoia de căldură și de apropiere cu omul!» Aiurea! Căldură și apropiere cu omul!"

Nu simțeam nevoia de nici o căldură și de nici o apropiere cu nici un om. Simțeam nevoia să fac orice, să mă duc oriunde, numai să scap o clipă de toată cohorta aia de frați și surori ce mișunau împrejur, care mai de care mai zglobiu și iubăreț.

Nici de Sidex nu mai aveam chef, cu toate că idealul de fericire pentru mine a fost întotdeauna să stau o dată cu ea într-una din rezervele alea ale observatorului, unde nu se mai duce nici dracu', doar noi doi, singuri, și prin hublou să se vadă deasupra stelele și cerul. Dar acum nici de Sidex nu mai am nevoie. După ce se iubise cu o serie întreagă de frați, vine și mă întreabă foarte dulce: „Da' tu de ce nu te distrezi?" Cum să mă duc și să mă distrez și eu cu ei? Cu prietenii de la Pază, tipii ăia duri față de care ea nu are nimic ascuns și care cred că o știu probabil pe dinafară (și chiar și pe dinăuntru, ca să zic așa). Prietenii noștri duri și invulnerabili, prietenii care mă iau peste picior cu atîta superioritate de nici n-ai zice că nu sînt în stare să facă toată gașca la un loc un silogism, că nu sînt în stare să rezolve o ecuație, să algortmizeze cea mai elementară problemă. Ei bine, tocmai ei, cum prind ocazia, încep în cor să-mi arunce fel de fel de chestii de genul: „Ce spui, gînditorule" sau: „Ei, nu mai spune, mă Kepler!" sau: „la spune-ne tu care mai e treaba." Și la toate astea nu poți zice nimic, fiindcă ei sînt societatea, iar noi, filosofii, o pătură nesemnificativă, doar cîteva milioane de reprezentanți, care „de cîteva sute de ani ne-am obișnuit să ducem o viață parazitară" pe spinarea lor, care sînt așa de drăguți și ne dau voie să mai mîncăm, să ne mai îmbrăcăm, să mai învățăm, și să vorbim, și comunicăm, să facem experiențe, și chiar să ne căsătorim și reproducem uneori, deși munca noastră este complet inutilă și s-ar putea oricînd renunța la casta noastră. Fiindcă, dacă s-ar plictisi de noi într-o bună zi și ne-ar arde pe toți cu dezintegratoarele, sau ne-ar duce la Sediu și ne-ar tunde, și *ne-ar șterge memoria, și ne-ar desființa* casta, nimeni nu ar avea nimic de pierdut,, așa că sînt niște dulci că nu fac asta și ne mai permit să avem o castă a noastră, privilegiată. V-am spus care sînt privilegiile.

Ei bine, deși știe toată lumea că nu e sănătos, sau poate că nu e altceva, în fine, că nu e nu - știu - ce, și că nici un om întreg nu se duce în Megalopolă, dar ca să am și eu ceva cu care să mă mîndresc la un moment dat, deși îmi spuneam doar că vreau să fiu singur, dar în sinea mea vedeam ce ochi o să caște Sidex că am fost la reședința lui Atlas. Intru deci printre ruinele vechiului oraș care nu mai este locuit de nu știu cînd.

Străzile sînt mult mai strîmte și așa cum v-am mai spus, orașul nu are cupolă. Nu înțeleg cum puteau trăi oamenii aici! Se spune că se încălzeau individual, dar oare cînd ieșeau pe străzi se echipau cu costume de cosmonaut?

În necropolă mai este și întuneric. Doar ici colo mai măturâ frigăraia cîte un reflector cu incandescență.

Mi s-a făcut frică, dar nu mă întorc pînă nu vizitez reședința lui Atlas! M-am hotărît să am ce povesti cînd o să mă întorc, așa că vreau să iau ceva de pe acolo: un bolovan, o rangă, ceva să-mi stea mărturie, că așa, la televizor, toți au văzut reședința lui Atlas – cine nu știe de unde îi vine mîncarea, de unde îi vin țoalele, și televizoarele și tot restul? – pînă și cei de la Pază știu asta, dar eu vreau să pot zice, de azi înainte, că am fost acolo și am pus mîna, că am văzut la fața locului și am studiat cum merge treaba și cum funcționează, că am vorbit cu cei care au grijă de El; și cu asta nimeni nu se poate lăuda, nici fetele, nici cei de la pază, nici bătrînii savanți, nici nimeni. Doar eu!

Încă de pe la vreo 2.000 de feet de uzină se simt trepidațiile și pămîntul pulsează sub picioare. Asta e prima chestie care nu se vede la televizor.

Merg pe lîngă țevile cu aer cald și benzi rulante care duc spre Megalopolis. Nu mă desprind de ele ca să nu mă rătăcesc.

Acum Atlas se înalță grandios în fața mea și mă simt emoționat. Da, emoționat: căci ce poate fi mai măreț decît acest produs al spiritului uman? Cu milenii în urmă, omul abia se ridica spre suprastructură: toată societatea alerga de colo-colo, după necesități: vînau animale, arau, semănau, culegeau, munceau la diferite instrumente la care se produceau hainele și alte diverse munci neplăcute și abia dacă-și puteau permite cîțiva reprezentanți care erau, zice-se, suprastructura. La milioane și milioane de oameni care trudeau din greu, doi, trei care aveau timp să gîndească sau să se distreze.

Ajunseseră săracii să creadă chiar într-un adevărat blestem al omenirii.

Pe cînd astăzi: Atlas!

Doi, trei oameni care îl dirijează și tot restul fericiților care fac exact ce au ei chef: conduc societatea, filosofează sau păzesc. Dacă este s-o iei așa, cea mai oropsită castă și cea mai oprimată a rămas cea a paznicilor, care trebuie să se antreneze de mici să știe să apere toate aceste cuceriri, care sînt tot timpul sub tensiunea ideii că ei trebuie să se sacrifice în caz de ceva pentru noi toți ceilalți... Dacă nu aș fi filosof aș vrea să fiu paznic.

Sau muncitor. Trebuie să fie teribil să poți conduce tot acest automat, să-l controlezi, să-l repari, ori mai știu eu ce trebuie făcut pentru întreținerea lui. Să știi că toți fericiții mănîncă pîinea făcută de tine, că toți se îmbracă în hainele pe care tu le-ai țesut și croit, că toți gustă arta pe care o produc și reproduc *mecanismele locale* pe care tu le dirijezi... Dacă nu aș fi filosof mi-ar plăcea să fiu muncitor.

Am ajuns la poarta lui Atlas. Banda rulantă pe lîngă care am venit duce baloturi ambalate către Megalopolis și, ce mi se pare cel mai interesant este faptul că în acest loc nu există nici un paznic, dar în fond CINE ar putea face și mai cu seamă CE să facă? Să deterioreze un balot, două? 100? 1.000 de baloturi? N-are decît!

Aici este mai mult zgomot și pe o pancartă mare scrie, lîngă intrarea în hale: „TEN THOUSAND DECIBELS! THE ACTION OF NOISY AFFECTED DIRECTLY OF THE CORTEX GAMMAS! DON'T FORGET THE ANTIPHONIUS!"

Îmi iau și eu niște antifoni dintr-o grămadă aflată lîngă un banc lung de lucru, mi-i pun și intru.

Este într-adevăr uluitor! Înaintez pe un spațiu în pantă ale cărui dimensiuni se pierd în negura de nepătruns a halei. De jur împrejur mașinile gigantice pulsează într-un ritm fantastic. Omul nu are ce căuta aici, căci ochiul uman nici nu poate percepe mișcările cu care mașinile astea fac tot ce este nevoie să facă.

În preistorie se mai credea, au rămas fel de fel de texte în acest sens, că fabricile erei în care trăim vor fi luminoase și protejate cu spații verzi și alte minuni de genul ăsta. După aceea s-a vorbit mult de automatizare și computerizare

☞

totală, sînt sute şi mii de ani de atunci, dar noi filosofii l-am elaborat pînă la urmă pe Atlas. Ce nevoie ar fi aici de lumină? Iar un robot total putea fi cumplit de primejdios, căci, dacă ar fi fost dotat cu autocontrol şi posibilitate de decizie, robotului - ce ar fi fost sine qua non dotat cu posibilitatea de reproducere, putea oricînd să i se năzară să excludă omul, considerîndu-l un parazit. Iar asta, pe drept cuvînt. Transferul problemei exploatării nedrepte a omului la nivelul exploatării nedrepte a tehnicii, a maşinii, crearea unor sclavi automaţi nu rezolva, bineînţeles, drama reală. În plus, omul fără nimic de făcut putea degenera biologic!

Nu,cyborgul era singura soluţie raţională: maşina cuplată cu omul!

De altfel, automatismul total subordonat omului a fost, se pare, ţelul dintotdeauna al tehnicii şi sensul evoluţiei istorice a însăşi societăţii. Au existat filosofi ai personalităţii care au scos în evidenţă chiar un complex ancestral uman ce trăda în aceasta dorinţa de a-şi manifesta forţa prin tehnică. Omul înzestrat cu forţele noi ale tehnicii îşi recăpăta echilibrul psihic pierdut odată cu conştiinţa lipsei lui de putere în faţa naturii. Societatea nu fusese decît o unealtă de amplificare şi întărire a forţei reprezentantului speciei care o conducea, o unealtă în care omul nu avusese decît un rol temporar de organ al acestui complicat angrenaj, rol pe care de altfel îl îndeplinise întotdeauna cu neplăcere, fiind mereu stînjenit în libertatea lui de necesitatea de a repeta mişcarile automate pe care i le pretindea rolul de maşină, şi la rîndul ei şi maşina fusese şi ea stînjenită de omologul care substituia vremelnic adevăratul organ, căci din cauza imperfecţiunii lui subiective, maşina nu putuse lucra niciodată la randamentul ei optim. Aşa că, treptat, atunci cînd tehnica a făcut posibil acest lucru, el a fost eliminat de peste tot de unde putea fi înlocuit, ne mai rămînîndu-i cu timpul decît rolul care-i fusese, de fapt, menit de la început: rolul de minte trează care să vegheze procesul de producţie; şi de atunci maşina funcţionează perfect.

.....

Merg de cîteva zile prin labirintul de organe şi încheieturi ale maşinii acesteia gigantice căreia constructorii, strămoşii noştri, nu se ştie de ce i-au pus numele de Atlas. Nu este nicăieri nimeni. Cred că am coborît deja cîteva sute de metri altitudine. Poate chiar peste o mie. Zgomotul ca o pulsaţie îmi intră prin antifoni, sau pe lîngă antifoni, în vine şi creieri ca un zvîcnet continuu, monoton, organic. Mă simt radiografiat, pur şi simplu, de zgomot.

.....

Am găsit într-un ungher urmele unui prînz frugal, dar nu e nicăieri nimeni. Zilele trec, probabil, unele după altele şi nu-mi dau seama dacă sînt săptămîni sau poate chiar luni de cînd sînt aici. Unde Dumnezeu o fi pupitrul de comandă?

.....

Iau hrana de pe benzile care se întretaie pe deasupra, pe dedesubt, prin

Grafica: Ionuţ BĂNUŢĂ

dreapta şi prin stînga mea. Muncitorii ăştia sînt posesorii unei conştiinţe fără cusur, fiindcă maşina nu se opreşte o clipă din pulsaţie. Mă întreb dacă ei nu se plimbă niciodată prin amalgamul ăsta de cotloane şi meandre, dacă ei nu se simt niciodată emoţionaţi de acest pisc al spiritului omenesc. Nu dau nicăieri de nimeni, aşa că deduc că s-au obişnuit cu aspectul locului care pe mine mă entuziasmează atît.

.....

Peste tot, maşinile care lucrează singure angrenate într-o conexiune totală. Dorm pe platformele dintre diferitele etaje de producţie. Din cauza pulsaţiei continue mă doare uneori capul, dar în rest mă simt bine, numai că din cauza zgomotului ori a singurătăţii, nu pot să mă concentrez şi să mă gîndesc la nimic. Undeva, la suprafaţă, fericiţii se distrează, iar aici în adînc, Atlaş îi ţine pe toţi în cîrcă. Vreau să-l cunosc neapărat pe Atlas şi să-i strîng mîna, să-l sărut şi să-i spun: „Felicitări, frate!". El este stîlpul care spijină întreaga lume. Dacă nu aş fi filosof mi-ar plăcea să fiu Atlas.

Am senzaţia tot mai apăsătoare că mă urmăreşte cineva din penumbra mişcătoare şi pulsantă, metalică. Nu-mi pot explica această senzaţie fiindcă nu am zărit nicăieri pe nimeni. Şi totuşi, parcă o fiară mă urmăreşte din umbră, o fiară care se teme de mine, dar care nu aşteaptă din partea mea decît un moment de neatenţie ca să profite şi să se repeadă asupră-mi.

.....

În ultimele zile sînt tot mai obosit şi mai nervos. Este probabil urmarea zgomotului continuu şi influenţa lui asupra creierului, influenţa lui directă asupra stării mele psihice. Nu pot înţelege unde sînt muncitorii ăia. În fond, trebuie să fie undeva!

.....

Acum nici nu mai pot să mă întorc. Îmi este imposibil să-mi dau seama cum am ajuns pînă aici şi dacă încerc să rememorez drumul făcut, nu văd în faţa ochilor minţii decît întortocherea de cotloane şi galerii înguste care se strecoară printre organele şi încheieturile maşinii. Nu aş putea să-mi dau seama, în nici un chip, pe care dintre ele am venit eu: toate par la fel.

.....

Azi am zărit o umbră strecurîndu-se printre maşini. Am strigat, dar deşi era la cîteva zeci de metri înaintea mea, nu avea cum să mă audă. Eu totuşi am strigat şi am încercat disperat să ajung la fiinţa vie, dar am ajuns prea tîrziu, nu mai era nimeni pe locul unde fusese cu cîteva clipe înainte un om. Dar, după cîteva ore de mers, am început să-mi pun problema dacă într-adevăr am văzut pe cineva sau dacă am halucinat din cauza influenţelor pe care le are asupra cortexului zgomotul în care supravieţuiesc de atîta timp.

.....

Merg fără nici un ţel, fără nici o speranţă. Aş vrea un singur moment de linişte, o oază în care să pot să mă liniştesc şi să mă gîndesc cum trebuie la ce este cazul să fac: să iau o hotărîre. Îmi dau seama că m-am rătăcit şi mă gîndesc să nu o fi luat pe un drum greşit încă de la început. Simt nevoia să văd un om, un semen. Nu mai pot trăi fără semeni! Mi-e dor de ei!

.....

Benzile rulante se întretaie în diferite sensuri purtînd diferite produse menite finisării, dar este imposibil de ghicit care din aceste produse este mai finit decît care, ca să pot urmări în vreun fel direcţia procesului de producţie. Este un talmeş-balmeş incomprehensibil, prin jungla căruia eu mă strecor fără să pot da de nici un cap sau de nici o coadă a vreunui fir conducător. Cum poate cineva trăi în mizeria asta?

.....

Hainele mi s-au ferfeniţit şi murdărit de uleiuri şi praf. Merg înainte de cîteva luni, probabil, căci barba mi-a ajuns pînă la brîu şi unghiile de la picioare mă împiedică să calc normal. Slavă Domnului, că benzile rulante cu mîncare trec peste tot.

.....

Printre maşini, să zăreşte undeva în zare (şi orizontul este foarte redus din cauza înghesuielii) o lumină, firavă, dar un semn ca o promisiune de capăt de drum, de ceva.

.....

Într-o rarişte, printre angrenajele uriaşe, cîteva forme umane stau strînse împrejurul unui bec cu incandescenţă. După atîta drum prin noaptea organelor maşinii, becul ăsta chior mi se pare strălucitor ca soarele.

.....

Oameni! Ei se ridică de pe unde stăteau şi mă privesc de sub clăile de păr învîlvorate. Mă duc la ei, îi îmbrăţişez, plîng. Nu m-a învăţat nimeni să plîng. În lumea din care vin eu, nu plînge nimeni niciodată. Plîng uscat, cu sughituri care-mi zgîlţîie dureros pieptul. Cineva îmi dă să beau suc de alge. Sau poate de petrol, nu-mi dau seama.

.....

Muncitorii sînt cincisprezece în total. Le fac semne şi-i întreb dacă alţii nu mai sînt, dacă ăştia sîntem toţi. Nu mă aud nici eu ce spun, darămite ei. Le scriu cu degetul umezit pe praful strîns pe o tablă de protecţie. Ei se strîng împrejurul meu, se uită la semne un timp, apoi pleacă plictisiţi să se aşeze pe vine, din nou în jurul becului. Nu ştie niciunul să citească! Ăsta este adevărul! Nu cunosc scrisul!

.....

O femeie cu păr ciufulit care nici nu-mi dau seama dacă este tînără sau bătrînă, cu pielea negricioasă străbătută de riduri şi zbîrcituri adînci, mă ajută să scap de unghiile de la picioare rozîndu-mi-le cu dinţii. Stăm strînşi în jurul becului cu incandescenţă, pe vine, cu zdrenţele cele groaznice care atîrnă pe noi, cu părul ciufulit şi murdar intrîndu-ne în ochi şi în gură. O parte din noi sînt complet goi. Tremură mai tot timpul de frig.

.....

Îmi spun că mă voi odihni un pic şi apoi voi pleca de aici. Mănînc şi adorm cu ochii la bec. O fată mă trezeşte, mă trage spre ea, în timp ce toţi ceilalţi se uită la noi cu interesul cu care ar privi o celulă fotoelectrică o bandă rulantă. Iar eu şi fata ne tăvălim acolo, la lumina becului chior, şi abia acum realizez cît sînt de slăbit, şi înţeleg brusc că nu o să am curajul să mă mai afund din nou în labirintul de galerii. Ceilalţi par plictisiţi de neputinţa mea şi nu ne mai urmăresc zbaterile sterile. O femeie lălîie începe să alăpteze un prunc nou născut, şi percep cu întîrziere ce puţini copii sînt aici: unul singur. Probabil că zgomotul afectează natalitatea, sau poate relaţiile sexuale. Mă gîndesc că aici nu sînt tineri, şi cu timpul nu o să mai fie decît un singur tînăr, şi după aceea, nici unul. Sau... Dar nu se poate! Şi totuşi, dacă toţi sînt mult mai tineri decît cred eu? Mă uit mai atent la fata cu care m-am tăvălit şi abia acum îmi dau seama că nu poate avea mai mult de zece, unsprezece ani, dar asta numai în funcţie de formele plate ale sînilor şi şalelor. Însă nedezvoltarea este şi ea poate urmarea zgomotului...

.....

Din întunericului junglei vine către

noi un personaj nou, aducînd ceva pe braţe, şi cînd ajunge mai aproape deosebesc că este vorba de un balot de haine. Toţi ceilalţi aleargă spre el strîmbîndu-se, şi pricep că schimonoseala chipurilor lor reprezintă, de fapt, un cor de urlete de plăcere. Mă ridic atunci şi urlu şi eu, fără ca nimeni să mă poată auzi. Urlu pînă mă doare în gît, şi atunci tac.

.....

Dintr-o bună zi, sau bună noapte a început să se simtă un sunet nou, un ritm diferit, pe care, în liniştea mormîntului de zgomot, l-am sesizat imediat. Şi ceilalţi l-au sesizat, căci devin tot mai agitaţi şi nervoşi. Citesc pe feţele lor, de obicei atît de inexpresive, ceva care mă face să-mi aduc aminte de spaimă, un sentiment de care uitasem complet.

Cu uriaşul trup al lui Atlas se întîmplă ceva, acum sînt sigur. Dar nu pot înţelege ce. Mă agit şi eu cu ceilalţi, fremătînd între becul soarelui nostru şi cercul de umbră al halei clocotind. Poate că am vrea să fugim, dar ne temem de spaţiul acela întunecat şi amplu în care ne-am putea rătăci imediat.

La un moment dat se aprinde un bec roşu deasupra unei trape care se deschide şi din interiorul maşinii este extras de un braţ metalic un om mic atîrnînd inert. Becul roşu pîlpîie mereu luminînd o inscripţie confuză: „Don't Control! Danger To Stop!"

Lumini se aprind multicolor pentru a se stinge: împrejurul nostru pîlpîie o orgă de lumini proiectînd pe ecranele de întuneric ale halei inscripţii de foc: „Don't Control! Another Changerman!"

Ne strîngem împrejurul paiaţei care a fost cîndva o fiinţă umană. Nu-mi pot stăpîni un tremur nervos. Fiinţa este un bătrîn cu părul complet alb, cu faţa ridată, cu trupul chircit şi schilod. Luăm cadavrul şi-l aruncăm într-un canal de evacuare şi banda rulantă a canalului îl trage printre două roţi cu dinţi care-l strivesc şi-l înghit în interiorul mărunţaielor de metal ale angrenajelor. Luminile pîlpîie înnebunite. Şi, dintr-o dată, un şoc dur mă zgîlţîie din toate mădularele. Îmi muşc limba şi simt gust de sînge în gură.

– Ăştia vor să ne electrocuteze! strig inutil; nici eu nu mă aud ce zic. Vor să ne omoare!

Podeauna se ridică brusc înclinîndu-se spre gura trapei. Ceilalţi încearcă să fugă de trapă, dar podeaua se înclină tot mai tare, în timp ce şocurile electrice năucesc conştiinţa. Şi mă las să cad de-a rostogolul pe plan, pătrund prin trapă şi mă gîndesc o clipă că ar fi trebuit să facem ceva mai demult, să încercăm ceva, să oprim uzina asta într-un fel. Poate dacă băgam ceva între axele rotitoare. Dar ce? Axele astea ar fi zdrobit fără nici un efort orice puteam noi să punem între ele.

În trapă este o cămăruţă îngustă, ca un sicriu. O mînă metalică mă răsuceşte şi mă imobilizează într-un scaun-pat. Pe cap mi se aşează o cască în timp ce ace cu glucoză îmi perforează venele. Casca de pe cap îmi acoperă ochii şi simt cum prin cap îmi trec semne şi forme ciudate, în timp ce o voce hîrîită şi stranie îmi rosteşte direct pe creier: „WELCOME TO TOWER CONTROL PRODUCTION, NEW ATLAS OF THE WORLD!"

Şi-n ochii minţii încep să se formeze, întîpărească, şi apoi coreleze schemele de producţie şi liniile complexe ale giganticului organism al maşinii care se supune experienţelor şi comenzilor mele mintale, marele aparat care urmează întocmai impulsurile creierului meu, Dumnezeul – maşină care mă ţintuieşte aici: un boţ de carne printre oasele şi dinţii lui atotputernici de oţel, un creier organic giganticului corp mineral în care sînt înlănţuit şi folosit ca un sclav ideatic, supt de gînduri şi impulsuri prin milioanele de cabluri fine, şi scripeţi, şi pîrghii care mă-nconjoară: sufletul disperat şi viu al acestui demon de metal care hrăneşte şi fericeşte oraşul, continentul şi întreaga planetă a fericiţilor.

5

În cinci minute, spuse Goddard, voi da ordin planoarelor să coboare! Legătura se întrerupsese de o jumătate de oră, Krüger și Manevici tăcuseră pe îneșteptate, în mijlocul intervalului de timp stabilit pentru contact. Semnalul nu dispăruse, dar era slab, ca și cum ar fi traversat mai mulți metri de rocă densă. Muhin transmitea că la el totul merge foarte bine, propunea să schimbe traseul pentru a-și întîlni colegii. Goddard spusese sec: „Execută-ți programul!", Muhin întrerupsese atunci legătura și semnalase numai că totul e în regulă, fără a stabili comunicația auditivă. „Se simte ofensat?", se întrebă Chapoval. Detectarea unui sentiment pur uman îi dădu mult mai multă satisfacție decît toate comunicările procedente, vesele, dar lipsite de afectivitate.

– Patru minute, anunță Goddard. Ce-i cu programele de captură?

– Gata de ieșire, mormăi Chapoval.

„Tinius" se și afla pe o orbită inferioară, pregătit să corijeze coborîrea planoarelor. Chapoval se strîmba, se agita în fotoliu, dar tăcea. Nu el comanda, acolo Goddard decidea cum să conducă și cînd să întrerupă experiența. De această decizie depindea nu numai soarta „Impetuosului", cu întregul său echipaj, ci, în cele din urmă, și viitorul unei întregi științe. Mai mult, Chapoval nu ezita să afirme: viitorul omenirii. Obligațiile sale la bordul lui „Pallas" erau determinate în mod clar: asigurarea legăturii cu Experimentatorii, programarea comportamentului și transformărilor lor, transmiterea de instrucțiuni. În condițiile complexe ale traseului, variantii Manevici și Krüger, care nu aveau S.G.C.-ul perfecționat al lui Muhin, nu puteau să-și dea seama dintr-o dată cu ce să înceapă reconstrucția corpului lor, ce să schimbe mai întîi, cum să păstreze proporțiile necesare, ce aspect se potrivește cel mai bine unei situații concrete. Chapoval era cel care decidea. Acum nu-i rămînea decît să asculte undele, zgomotul lor, paraziții, să capteze vocile îndepărtate. Ei așteaptă, se liniști. Nici o cauză exterioară nu-i va împiedica pe Krüger și pe Manevici să-și atingă ținta. Și această țintă era să străbată pe Venus cei o sută cinci kilometri ai traseului dat, să-i parcurgă și să supraviețuiască. Pe Uranus va fi mai greu, deoarece locul „Impetuosului" era cunoscut cu o aproximație de o sută de kilometri și variantii vor trebui să baleieze toată această zonă, fără să se bazeze pe vreun ajutor exterior. Un grup de cinci, mîndria lui Chapoval, băieți grozavi, se pregătesc de zbor spre Uranus. Ce-ar putea să le stea în cale?

Nimic din exterior. Dar forțele interne? Organismul este sfîșiat de cele mai aspre contradicții: nu contează învelișul, senzații esențialmente noi asaltează psihismul omului obișnuit. Creierul dobîndește funcții noi, e obligat să reacționeze la radiație. Capătă posibilitatea de a-și proiecta emisiile în exterior, poate, de exemplu, să măsoare temperatura pînă la o zecime de grad. Semnale neobișnuite ajung pînă la el într-o avalanșă crescîndă. Antrenamentul e antrenament, dar psihismul nu poate suporta tensiunea. Există ativazia, această blestemată ativazie. Orice, numai asta nu. Își amintește poligonul: Manevici se rostogolește în iarbă, își schimbă înfățișarea văzînd cu ochii, îi apar mîini. Cîte? Zece, o sută? Un strigăt. Un urlet.

Chapoval clatină din cap. Cabina navei planetare vibrează, Gorelov aflat alături, mormăie monoton în microfon. Goddard se uită la ceas: totul va lua sfîrșit în curînd.

Rotocoale de ceață cenușie cotropesc ecranul. Planoarele au intrat în troposferă. Chapoval înțelege că s-a întîmplat ceva. Nu-și dădu imediat seama: din difuzoare, acoperind urletul uraganului, răzbătea un cîntec. O veche melodie marinărească, cîntecul preferat al lui Krüger:

„Departe strălucește Crucea Sudului
Și spuma la pupa..."

Krüger nu cînta, mai degrabă striga cuvintele vesel, aproape în extaz. „Tinius" dădu relevmentul și Gorelov dirijă planoarele spre suprafața planetei.

– Trecem pe o orbită inferioară, spuse Goddard. Nu trebuie să-i expunem vreunui pericol pe cei de jos.

„Haide, pericolul nu-i prea mare pentru cei de jos, gîndi Chapoval, surîzînd. Dar noi o să ne prăvălim în haosul ăsta. Fă-o, Goddard! Acum poate să ne ia și dracu', cît vreme jos merge bine, totul e în ordine. Krüger o să-și termine cîntecul, o să răspundă, și atunci el, Chapoval, va rosti, în sfîrșit, fraza de mult așteptată:

– Trebuie că vă simțiți bine acolo, prieteni!"

6

MANEVICI se pregătea de luptă. Cu trei mîini se agăță de peretele zgrunțuros al peșterii, iar pe a patra o întinse înainte, făcînd să i crească în vîrf, cu viteză, un ac lung. Aerul saturat de vapori se îndesea, se desprindea în fîșii, ca și cum niște păsări ar fi coborît din plafon și s-ar fi scufundat sfîrîind într-un lichid aprins. Dar ceea ce se cățăra de jos nu era aerul, ci o creatură plată ce se propulsa cu zgomot pe niște labe scurte și subțiri. Produsul unei evoluții infernale, turtit de o presiune de sute de atmosfere.

Desprinzîndu-se de perete, Manevici se prăvăli pe spinarea unduitoare a animalului venusian, își înfipse în el ghearele, scoțînd un strigăt de victorie. Se înspăimîntă de ecoul ce-l învălui din toate părțile. „Nu ne vedea, se luă la rost. Își urma doar drumul. E rușinos ceea ce am făcut!" Își spune că mai înainte nu s-ar fi năpustit niciodată primul în luptă, chiar să fi fost în pericol de moarte.

Sub efectul unei dureri vii, animalul se răsucea, aidoma unei foi de hîrtie mototolită în mîini brutale. Mormăie inteligibil într-un îndepărtat limbaj ultrasonic; Manevici încearcă să repete curioasele sunete. Cum laringele lui nu era adaptat pentru asemenea frecvențe înalte, își sili gîtul să se îngusteze. Îi veni mai greu să respire, gazul carbonic se propaga acum printr-un culoar prea strîmt și n-avea timp să se dizolve.

Își spuse că putea să se sufoce. Își imagină că are două laringe, simți cum, supuși, mușchii gîtului i se întind. Ascultînd de ordinul creierului, cromozomii programați elaborau semnalul de comandă. Celulele se despărțeau, formînd noi combinații. Sosise momentul neliniștitor al readaptării, în timpul căreia senzațiile noi nu sînt încă asimilate în întregime de conștiință și ți se pare că lumea exterioară se afundă într-o ceață mișcătoare.

Senzația de slăbiciune dispăru repede. Manevici avea acum două laringe și putea să răspundă creaturii care se răsucea la picioarele sale. Șuieră în același diapazon și mîngîie ruger-ul („Manevici nu știa cum de îi venise în minte acest cuvînt dar boteză astfel prima ființă întîlnită pe Venus"), acesta se liniști și rămase nemișcat, confundîndu-se cu peretele peșterii. Din întunericul cenușiu apărură creaturi asemănătoare. Manevici pricepu strigătele lor și se gîndi cu satisfacție că nu era singur în aceste locuri, că ar fi existat cineva care să-i vină în ajutor, dacă...

Nu-și duse gîndul pînă la capăt. Acolo, lîngă el, zăcea un om. Asemănător lui. Venit pe Pămînt. Făceau drumul împreună. Nu mai era teafăr. Era bolnav și se odihnea, Krüger!

– Krüger!

Manevici strigă acest nume în gînd și cu voce tare, fără să primească răspuns. Începu să urce în mare grabă culoarul strîmt. Uraganul se dezlănțuise furios și împingea jeturi de gaze ca din duzele unei rachete. Sus era furtună, un vînt capabil să pulverizeze un munte. Viteza lui o depășea, uneori, pe cea a sunetului în atmosfera ultradensă și ultrafierbinte. Manevici se cățăra, sprijinindu-se instinctiv de pereți cu ajutorul brațelor sale scurtate, în timp ce voința i se concentra asupra unui singur țel: să se rostogolească la suprafață ca un bulgăre, apărat împotriva oricărui uragan, taifun, trombă sau altă urgie. Îl cuprinse din nou slăbiciunea, dar nu mai avea timp să-i cedeze și să-și aștepte creierul pînă se adaptează la noul înveliș.

Orificiul se lărgea, astfel încît Manevici începu să-și piardă sprijinul. Se năpusti, adunîndu-și toată energia acumulată în mușchi,țîșni afară.

Îl văzu imediat pe Krüger. Emo se ținea strîns de un bloc ce se dezrădăcina încet din sol. Cînta. Avea chipul nebun de bucurie, părul îi cădea în șuvițe pe frunte și îi flutura în vînt. „Ce monstruozitate",

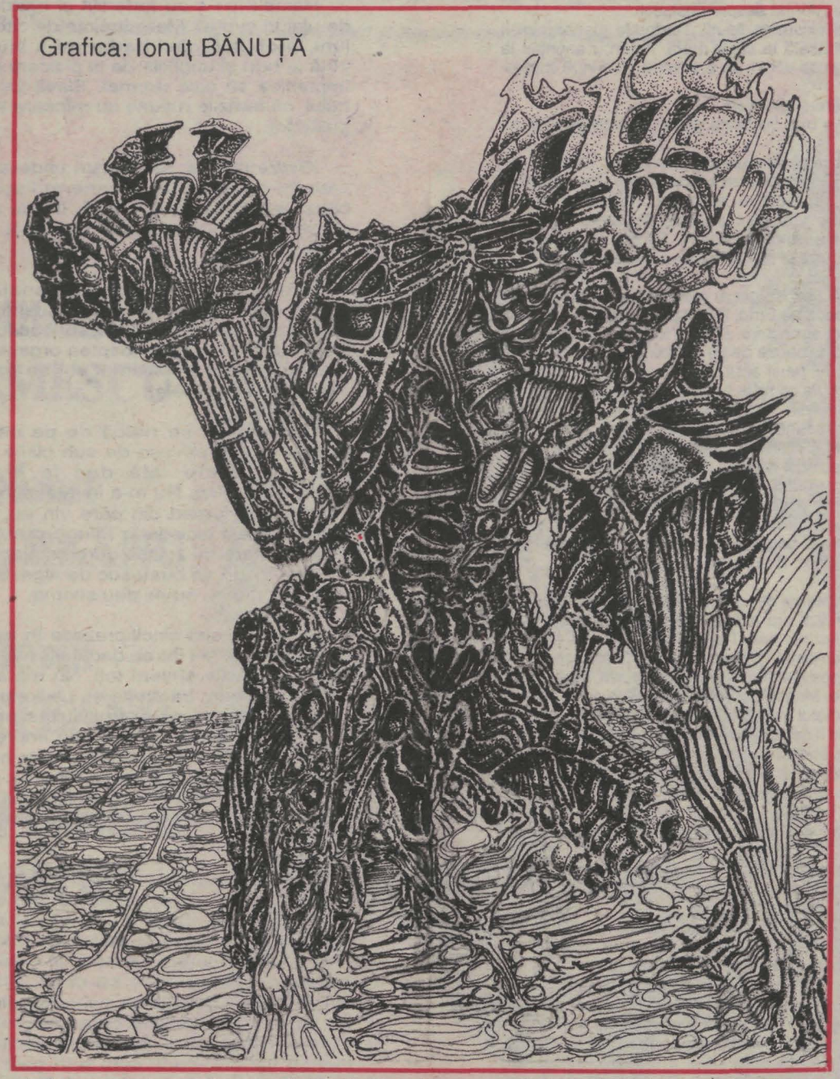

Grafica: Ionuț BĂNUȚĂ

gîndi Manevici, dar se întrerupse de îndată. Emo devenea om. Ce incredibilă sforțare pentru a învinge rezistența unui organism care încearcă să-și conserve formele optimale...

A doua pereche de mîini a lui Krüger dispăruse. Degetele lui subțiri alunecau pe suprafața pietrei, se desprindeau de ea, sfîșiate și însîngerate, dar priza era încă puternică.

Amorțeala se risipi. Manevici începu să strige. Striga sălbatic, cu accentele spaimei în fața unui pericol mortal. Își imagina că o avalanșă de metal topit vine să nimicească stîncile, el se luptă, dar metalul e supraîncălzit, clocotește tot, volatizează. El n-are forță să reziste, singura speranță e Krüger, de ce nu-l ajută să înlăture muntele ăsta?... Își pierde cunoștința. Experiența... „Impetuosul"...

Se rostogolea undeva pe un culoar, pe un plan înclinat. Fără să înceteze a-și exprima suferința, Manevici simți un aflux de bucurie. Viu! Krüger, ca un bloc inform, se agita alături, nu mai rămînea nimic uman în el, totul se combinase bine, ingenios: uite ce bule făcuse să-i crească pentru a se putea rostogoli, diavolul păcătos! Iar nu departe de ei, cățărîndu-se și legănîndu-se, se mișcau rugerii. Krüger își agită alarmat extremitățile sferice, și Manevici îi zise:

– Dar sînt rugerii...

Krüger înțelesese. Se lăsă să cadă pe sol, se lipi de perete, gîfîind. Manevici își reaminti de Chapoval și se cățără în sus.

– Ce faci? îl întrebă Krüger.

– Legătura, explică scurt Manevici. Țîșni la suprafață și, imediat, două voci se însuflețiră în conștiința sa, întrețăindu-se. Manevici nu înțelese ce spuneau, își adaptă creierul la transmisie și articulă cu o voce puternică. Dar vîntul îi ducea cuvintele, răsfrînte de stînci, de pietre, de lavă, de uragan și de cer:

– Acum ne simțim foarte bine, Chapoval...

7

MUHIN se hotărî să chibzuiască. Străbătuse mai mult de jumătate din traseu, avea timp pentru asta. În definitiv, avusese noroc, traversase lanțul de munți urmînd albia torentului de lavă. Avansa, afundat pînă la gît în curent, al cărui talaz îl împingea din spate și-l legăna încet dintr-o parte în alta. Cîteodată făcea pluta la suprafața lavei, bătînd din picioare. Inhala bule de gaz și plutea, plutea mereu, ca un buștean pe un rîu. După uraganul de mai înainte atmosfera era densă, plină de praf, vizibilitatea, și cea optică și cea în infraluminâ, era proastă. Se orienta, în special, după sunet. Erau zgomote diferite: fîșîitul ușor al unui fir de nisip ce curgea de pe o înălțime învecinată, clipocitul moale al bulelor de lavă, scrîșnetul pe fundul torentului. Undeva, înainte, un vuiet monoton: rîul, ajuns la o cataractă, se prăbușea de la o înălțime de cîțiva metri. Acolo trebuia să se afle un lac mic, foarte dens, mai răcoros. Lava curgea încet.

Muhin nu se grăbea. Stînd întins, se gîndea. Respira ușor, gazul carbonic îi gîdila plăcut gîtlejul și mirosul lui nu i se mai părea atît de acru ca mai înainte, avea chiar o oarecare aromă. Corpul lui era perfect, fiecă voia sau nu, genele comandate îl vor ajuta. Dacă ar vrea, ar putea deveni lup, sau chiar piatră neînsuflețită. Bineînțeles, dacă nu i s-ar întîmpla ceea ce i s-a întîmplat lui Krüger. Chapoval, pe Venus, putea să ia măsuri, să-i ia la bordul navei. Dar dacă îi apuca un acces acolo, pe Uranus... Ativazia. Muhin auzise acest cuvînt cu un an în urmă. Era ultimul din grup. Toți începuseră să se antreneze, cînd el trecea încă prin fața comisiilor. I se părea că are o boală incurabilă, fusese examinat de vreo zece ori. Chapoval clătina din cap cu un aer descurajat. Ulterior, Muhin află întîmplător că nu era vorba de el, ci de mama lui. Krüger era orfan, tatăl lui Manevici, astrofizician cunoscut (descoperise o gaură neagră în Constelația Procyon), nu făcea nici o obiecție împotriva alegerii fiului său. Cazul lui Muhin era mai grav. Mama lui nu voia să audă de variantii și se temea de orice avea legătură cu Chapoval. Dumnezeu știe ce i se povestise în legătură cu Experimentatorii. Ca și cum, odată transformați, ei nu și-ar mai relua înfățișarea umană, cele mai prețioase trăsături s-ar atrofia, n-ar mai putea niciodată să iubească. Într-un cuvînt, victime ale științei! Mama lui credea asta, și Chapoval temporiza. Apoi își dădu consimțămîntul, Muhin nu știa ce-i spusese Chapoval, dar ea încetase să mai aibă obiecții.

Muhin suportase ușor operația și începuse antrenamentul mai tîrziu decît ceilalți.

– Vei fi cel mai perfecționat dintre varianți, îi spusese Chapoval. SGC-ul tău este calculat pentru maximum de autonomie. De aici, mai puține eforturi conștiente pentru adaptare și mai mult timp pentru cercetări.

Muhin se lăsase cucerit de teorie și sorbise mai multe articole despre posibilitățile SGC-urilor modificate. Pe cînd ținea o comunicare despre studiul său la Comitetul UNESCO, Goddard, așezat în rîndul întîi, îl privise cu o expresie de compătimire sau chiar de repros ascuns.

– Fondul genetic al SGC-ului, explica Muhin, include în el ceea ce numim genele zero. Ele nu conservă informația decît în momentul adaptării, luînd-o de la celulele specializate și de la fermenții organismului. Transformarea odată încheiată, aceste date nu se fixează. Astfel încît putem să ne dictăm singuri caracterele ereditare.

– Cu prețul dispariției unei informații stabile? intervenise Goddard.

Chapoval, care ardea de nerăbdare să-și plaseze intervenția,răspunsese în locul lui Muhin:

– Informația stabilă va fi conservată de o serie specială de cromozomi. Întregul fond genetic va fi împărțit în două clase: cromozomii permanenți și cei variabili, spusese Chapoval cu un surîs condescendent. Observatorilor de la UNESCO trebuia să le explici pînă și lucrurile cele mai simple. De ce fiecare serie de cromozomi să conțină una și aceeași informație ereditară? În secolul nostru de specializare...

– Ce spui, Chapoval? sărise Goddard cu înverșunare. Speri să creezi o ființă ideală din punct de vedere informațional? Ideal dinamic, ideal stabilă, de o longevitate ideală. Asta, în timp ce ar trebui creată o ființă pe deplin fericită.

– Fericirea este o abstracțiune, afirmase Chapoval. Sute de oameni și-au exprimat deja dorința să devină varianți.

– Te îndepărtezi de subiect, Alexandre. Din nefericire, nu înțelegi decît exemple ce ți se potrivesc doar ție. Cînd, cu cîțiva ani în urmă, îți murea maimuțele și SGC-ul se ducea naibii, nu erai prea fericit. Dar nu-ți abandona-i studiul. Omul vrea să-și facă sieși o viață agitată, iar celorlalți una liniștită.

Despre ce vorbim noi? zisese Chapoval, dînd din mîini. Aici nu e loc pentru raționamente etice abstracte. Se decide soarta unei experiențe concrete.

– E inutil să se discute cu tine, Chapoval, spusese atunci Goddard. Tu nu te asculți decît pe tine însuți.

„Aici o nimerise", gîndi Muhin. Dar Goddard era prea bătrîn să înțeleagă că omul a folosit prea puțin puterea spiritului său. Gîndirea poate orice: să creeze capodopere în pictură și proiecte de construcții uluitoare prin îndrăzneală. Putem să dezvoltăm fantezia printr-un sistem de exerciții și să prevedem descoperirile viitoare. Și, în același timp, să nu mai avem nici o putere asupra noastră însine. Ai un picior care te doare? Du-te la doctor! Vrei să te duci pe fundul mării? Pune-ți un scafandru! Ai alergat un maraton, rămîi întins cu limba scoasă și te gîndești la imperfecțiunea corpului. Ideea lui Chapoval este genială. El, Muhin, a avut norocul incredibil de a fi ales.

Pentru antrenament se amenajase poligonul combinatului chimic. Muhin „se plimbase" pe acolo cîteva zile. Într-o sală nu prea comodă respirase cînd clor, cînd sulf, cînd vapori de plumb. Trebuie să se adapteze pe loc. Ieșind din sală, se strîmbase și declarase, spre surprinderea lui Chapoval, că simte un miros neplăcut în laborator.

Își amintea. Într-o atmosferă de clor respira mai ușor. Acum trebuia să lase să-i treacă prin plămîni o cantitate enormă de gaz, și în fiecare dintre moleculele lui simțea ceva familiar din timpul copilăriei: laptele proaspăt (pînă la moartea tatălui său Muhin locuise la țară) sau pîinea foarte proaspătă, cînd încă este caldă și coaja ți se sparge între dinți. După furtună, la Leningrad mirosea a ozon.

Calitativ, creierul nu se schimba, dar Muhin simțise că pasiunile lui de altădată nu-l mai afec-

tau ca înainte. Asculta în continuare Mozart, îl privea pe Vrubel la Ermitaj, cînta la vechiul pian părintesc, dar dorea mai mult. Lui Mozart îi reproşa insuficienta prospeţime a armoniei şi lipsa de claritate. Vrubel picta cu prea multă rigiditate, ca un şcolar la o lecţie de compoziţie. Pianul dădea atîtea note false, încît Muhin îl părăsi. Încercase el însuşi să compună, dar i se părea că nu are talent. Singur Chapoval îi ascultase compoziţiile, fără să se cutremure. Iar Mişa Orlov, unul dintre băieţii care aşteptau acum pe Lună plecarea spre Uranus, îi spusese odată:

– Nu-i rău, dar te grăbeşti prea tare, vrei să povesteşti ceea ce nici tu nu înţelegi prea bine. Pentru multe senzaţii nu există pur şi simplu cuvinte. Deseori acţionăm aşa sau altfel, pentru că urmăm o comandă a programului, fără să analizăm cîtuşi de puţin situaţia. Creierul nu trebuie să se obişnuiască, este nevoie şi să creeze anumite simboluri pentru senzaţiile noi. Fiecare le are pe ale lui. Dar tu încerci să reduci totul la cuvinte şi sunete obişnuite.

Rîul făcu brusc cot, şi Muhin fu aruncat pe mal. Se căţără pe un sol nesigur şi se culcă, punîndu-şi sub cap perechea superioară de mîini. Ceva se schimba imperceptibil pe cer. Ca şi cum ar fi trecut o boare uşoară pe sub marginea norilor. Boarea se roti cu un freamăt uşor şi se risipi la picioarele lui Muhin.

Din magma spălăcită a norilor apărură uşoare fîşii transparente. Muhin înţelesese că nu erau optic vizibile, fiind reflexul unei infralumini, ceva înrudit cu undele radioelectrice. „Trebuie să văd", îşi spuse. Corpul îi reacţionă ascultător, munţii se scufundară în ceaţă, rîul se încinse, luminînd cu căldura sa jumătate din cer. Fîşiile se aprinseră cu o strălucire vie, ca o hîrtie ce arde şi se consumă. Fîşiile de culoare strălucitoare coborau în zbor planat spre sol şi urcau din nou sub nori, luînd forma unor încreţituri subţiri, care se desprindeau din condensările atmosferice.

„Pot oare asta? se întrebă Muhin. Da, o să mă ridic în aer. Voi face să-mi crească aripi. Voi ajunge pînă la «Pallas», mă voi agăţa de antenă şi voi zice:«Salut, Chapoval! Fii binevenit pe planeta noastră!»" Apoi gîndi: „Traseul. Trebuie să ajung la reper, să termin experienţa, pentru ca expediţia de salvare pe Uranus să poată pleca imediat. Fiecare oră este preţioasă. Şi pe urmă voi putea merge pînă la capătul lumii, dacă vreau, zburînd ca o pasăre sau tîrîndu-mă ca un şarpe. Trebuie să demonstrăm că Venus, aşa furtunoasă, fierbinte, pulsînd din centru şi pînă în vîrful de deasupra norilor, este planeta noastră".

Păsări, rupînd cercul, îşi luară zborul. Zburau spre vest, desenînd o linie ondulată. Corpurile lor îşi pierdeau transparenţa, îmbibîndu-se cu o undă atmosferică fierbinte; prindeau puteri pentru a se avînta mai sus, dincolo de nori, în Cosmos.

Muhin îşi continua drumul. Reperul lui se afla în faţă; un pisc înalt, îndepărtat, pe care uraganele nu reuşiseră să-l doboare, iar torentele de lavă nu-l măcinaseră. „De-acolo îmi voi lua zborul", îşi spuse. Înaintînd, privea în jur şi se simţea stăpîn pe planetă. Înţelegea că acolo îi aşteptau cîteva sute de ani de muncă. Urmau să descopere tot ce se ascundea în măruntaiele solului, să zăgăzuiască rîurile de lavă, să construiască centrale electrice, folosindu-se de mareele atmosferice, să niveleze ondulaţiile scoarţei, pentru a se permite asolizarea navelor planetare terestre. Să construiască oraşe. Şi să ajungă pînă la miezul acestei lumi. Venus e o planetă frumoasă, un cămin. El îi este stăpîn.

Deasupra orizontului dinspre răsărit se ridicară primele coloane de praf vestitoare de cutremur. Bule se degajă din lavă, spărgîndu-se, pîrîind şi şuierînd. Primele tresăriri de sol făcură pietrele să cadă în rîu de pe maluri.

Muhin nu acordase atenţie vuietului surd din adîncurile planetei. Mergea simţind în el o forţă atotputernică, care nu-şi putea găsi rostul acolo pe Venus. Explozia subterană îl luă pe nepregătite. Epicentrul se găsea la vreo zece metri de el. Într-o clipă, pietre, stînci, nisip fură năruite din toate părţile, azvîrlite în aer, micî aşchii cu muchii ascuţite i se înfipseră în corp, sfîşiindu-i muşchii, ţesăturile, creierul. Fără să fi avut timp să înţeleagă sau chiar să simtă ceva, Muhin se afundă într-un gol neaşteptat, în spaţiu, în Cosmos, într-un abis. Torentul puse stăpînire pe el, îl dădu de-a dura, îl aruncă spre stînci, îl strivi şi-l duse în jos, mereu mai jos, apoi spre înalt, lîngă pietre, apoi din nou în jos, într-o mişcare accelerată, risipind obstacolele. Cînd, în sfîrşit, scurgerea de lavă se lovi de o barieră şi se opri, căzînd apoi din nou şi lăţindu-se într-un lac subteran fremătător, Muhin era un corp fără nici o licărire de viaţă...

8

– ADMIRAŢI, colegi topografi, spuse Manevici.

Piscul la Salle, punct final al traseului, îşi afunda în nori vîrful contorsionat. Era foarte aproape, la doi sau trei kilometri. Doi sau trei kilometri interminabili, deoarece drumul era întrerupt de o fisură verticală. Marginea ei stătea aplecată în terasă, deasupra a sute de metri de vid. Rostogolindu-se, Manevici şi Krüger ajunseră pe platforma care trepida sub efectul presiunilor interne. Prăpastia se întindea departe, într-o parte şi în alta, la orizont marginile erau înălţate de refracţie, părea că sinistra groapă se continuă chiar şi în cer, formînd o crevasă sîngerie.

– O sută patruzeci de metri adîncime. Treizeci şi doi lărgime. Temperatura urcă odată cu adîncimea pînă la o mie opt sute de grade. Presiunea, pînă la două sute de atmosfere.

Krüger lansă aceste informaţii cu o voce scrîşnită, apoi tăcu. Tăcea încă din peşteră. Epuizare emoţională. După o criză de ativazie, te poţi aştepta la multe lucruri.

Chapoval îl sfătuise să reducă numărul captatorilor exteriori, pentru a limita numărul semnalelor ajunse la creier şi a micşora astfel tensiunea. Cu fiecare kilometru, corpul lui Krüger devenea din ce în ce mai asemănător unei sfere. În cele din urmă, programul transmis de pe „Pallas" fusese: să plaseze creierul în centru, făcînd să dispară extremităţile. Acum Krüger devenea pur şi simplu o sferă netedă, aproape fără extremităţi nervoase. Această sferă se rostogolea cu indiferenţă în urma lui Manevici.

Radarurile se înşelaseră, într-adevăr, în privinţa fisurii. Dar era posibil şi ca Chapoval să fi ascuns, în mod deliberat, acest detaliu al experienţei. Era capabil de asta, fiindcă, gîndea Manevici, acolo, pe Uranus, totul va fi şi mai greu.

Manevici realiză contactul şi informă despre obstacol.

Chapoval ştia deja despre existenţa fisurii. Radarele planoarelor îi subestimaseră lărgimea, o evaluaseră la cîţiva metri. Acum o anunţau la fel. Krüger şi Manevici erau vizibili pe ecran, ca şi crevasa: o dungă subţire. Treizeci şi doi, spui?

Chapoval păstră o clipă tăcerea, apoi zise:

– Căutaţi o ocolire. Vă las o oră. Dacă nu găsiţi, vă retragem de pe traseu.

Manevici îşi imagina perfect ce aer trebuia să aibă acum Chapoval. Un kilometru pînă la finiş. Natural, Goddard vrea să pună capăt experienţei. Lui nu-i pasă de varianţi şi, la urma urmei, salvarea „Impetuosului" nu-i treaba lui. Vrea să termine cu bine această experienţă, în care a fost implicat fără voia lui. Goddard poate oricînd să ordone. Se ţine în spatele lui Chapoval; Chapoval se întoarce spre el cu dorinţa de a-i suci gîtul.

– Caut un ocol, spuse Manevici.

Dar nu se gîndea s-o facă. Acum, Krüger ar putea să-i stea în cale. Ori, în privinţa rigorii, trebuia să-l întreacă pe Emo. Deasupra fisurii exista o zonă cu presiune ridicată, pînă la cinci atmosfere. Deci o forţă de compresiune suficientă. Nu avea nevoie de ordinatoarele de pe „Pallas" pentru a calcula şi nici pentru a înţelege că, dacă ar reuşi acum, pe Uranus, în atmosfera aproape lichidă, băieţii ar putea zbura ca nişte păsări. Perfect. Să se concentreze. Manevici făcu să-i dispară mîinile. Acţionă fără sugestie, pentru prima dată. O îndoială îi încolţi în minte: se întreba dacă opera corect variaţia. Dar SGC-ul executa ordinele ireproşabil. Manevici îşi obligă creierul, prin împingeri uşoare, să se deplaseze în adîncul corpului. Senzaţii tăioase, ca şi cum nişte cuţite i s-ar fi înfipt în fiecare dintre celule, separînd-o de celelalte. Senzaţiile dispărură repede. Manevici făurea în el însuşi canale de gaz, simţea că solul coboară sub el şi trupul îi devine mai uşor. Ajunsese asemănător unei sfere spongioase şi poroase, aproape imponderabilă, gata să se rostogolească la cel mai mic şoc, făcînd salturi foarte înalte.

– Revin, îi spuse lui Krüger.

Luîndu-şi elan, se ridică. Abisul se deschise. În el, o magmă bazaltică clocotea furios. Un gaz supraîncălzit era suflat, căldura pătrundea în porii corpului lipsit de apărare, îi ardea creierul. Dar Manevici, cu un efort de voinţă, alungă suferinţa. Antrenamentul îşi făcea efectul. Calculase exact. Un curent ascendent îl ţinea deasupra fisurii. Atmosfera era saturată de vaporii unor elemente radioactive. Manevici fu aruncat înainte ca o rachetă. Simţi, mai degrabă decît văzu, malul îndepărtîndu-se, auzi apelul neliniştit al lui Chapoval. Desigur, radarele îi detectaseră manevra.

O pulbere radioactivă îi pătrundea prin numeroasele canale, se alarmă, nu va fi aşa de uşor să elimine această masă otrăvită. Aruncă energic din pori o undă de gaz care-l propulsă înainte. Începu să plutească spre centrul fisurii. Îşi spuse că ieşise din curentul ascendent şi se avîntă încă o dată. Căderea se prelungea. Manevici vedea deja marginea prăpastiei la acelaşi nivel cu el.

Se ducea la fund şi înţelegea că nimeni n-ar avea timp să-i vină în ajutor, nici planoarele de recunoaştere, nici Krüger, sferă cenuşie şi indiferentă ce se rostogolea acolo sus, departe.

Pereţii fisurii se coloraseră într-un turcoaz de o nuanţă nemaipomenit de fină, curenţii de aer, purtînd praf aflat în suspensie, păreau să deseneze, în tonuri întunecate, imagini în relief, de neînţeles.

Un bubuit surd, se auzi jos, zburară pietre, Manevici constată: o mie două sute, o mie trei sute, o mie patru sute de grade. Opt sute, opt sute patruzeci de roentgeni pe secundă... Presiunea nu creştea, iar el continua să cadă... Îşi mări suprafaţa corpului, deveni asemănător unei frunze netede, avînd o umflătură în mijloc: trebuia să-şi protejeze creierul cu numeroase straturi de materie organică refractară. Dar creierul, contrabalansînd forţa ascensională, îl trăgea în jos. Ace ascuţite i se înfigeau în fiecare celulă, radiaţia depăşea limita de siguranţă. „S-a sfîrşit!", gîndi Manevici zbătîndu-se disperat.

Mai erau cincizeci de metri pînă jos. Manevici rămase deodată suspendat deasupra lavei, sprijinit de un nou curent ascendent. Acum nu mai avea nici o importanţă, dar durerea persista, curentul transporta cantităţi enorme de pulbere radioactivă.

„N-am reuşit", îşi spuse Manevici. Într-o ultimă străfulgerare de conştiinţă avu timp să constate că pietre încinse la roşu cădeau perpendicular.

(va urma)

Traducrea: Constantina PALIGORA

Grafica: Ionuț BĂNUȚĂ

Daniel Cristian DUMITRU

În cameră la Elisei

Stați și vă uitați la mine... Așteptați, nu-i așa? Așteptați... Știți la ce mă gîndesc? Mă gîndesc la bunicul, la bunicul meu. Dumnezeule! am și uitat cum arăta. Tot ceea ce îmi aduc aminte este că era... era ca un bunic, cu părul alb, neîngrijit, cu unghiile murdare, cu spatele adus de vreme, cu părul alb... Am mai spus: cu părul alb? Se poate. Cam uit, de la un timp. De altfel, nu cred să vă intereseze prea mult descrierea lui. Și totuși, dacă țineți neapărat să știți cum arăta, atunci uitați-vă la mine. Uitați-vă la voi... În fiecare dintre noi veți găsi cîte un bunic, un bunic în care, pînă la urmă, vom deveni unul cîte unul.

Așteptați, nu-i așa? Așteptați...

- De ce mă gîndesc la un bunic? Hm! Eu știu?!... Poate că nu-mi pot imagina pe altcineva în postura povestitorului. Poate pentru că eu însumi am devenit un bunic.

Așteptați... Ce tot așteptați? Nu înțelegeți? Nu am nimic de povestit. A!... bazaconii... Asta e cu totul altceva. Doar nu vreți să-mi spuneți că v-ar interesa camera Elisei?! E absurd ce se zvonește despre ea. Cum?... V-ar interesa... Și nici măcar nu ați auzit de Elisei?!...

„- Așa de rău mă dor picioarele!..." - *spuse într-o seară masa lui Elisei.*

- E, hai că-i prea de tot! Nu vi se pare?

Era o masă cu trei picioare, o masă veche, cu furnirul cojit pe la colțuri, o masă cu tăblia pătată, cu lacul șters... Nici măcar Elisei nu-și mai aducea aminte, cînd a cumpărat-o sau dacă a cumpărat-o vreodată. Unora le zicea că a cîștigat-o la o tombolă, altora că e o moștenire de familie... Toane de-ale lui. Eu cred că Elisei chiar uitase că are o masă acasă. De fiecare dată, cînd era întrebat despre ea, părea surprins și, ca să nu se facă de rîs, își imagina, pe loc, o masă și un magazin, un tîrg sau o persoană de la care să o aibă.

„- Tu te plîngi? Tu te plîngi? - *răspundea vaza, o vază murdară, ciobită la gură.* Păi, eu ce să mai zic?! Uite-te și tu! Florile astea s-au uscat de cîteva săptămîni și nimeni nu vrea să le schimbe. Iar apa... Ce, asta-i apă?! E un amestec vîscos de clorofilă și noroi. Brrr!... Mi-e și silă să mă gîndesc la el. Îmi vine să-l scuip".

„Gata, suratelor! Încetați. Nimeni nu e mai breaz. Ce ar fi dacă ne-am văicări cu toții, deodată?" - *încerca să le împace scaunul.*

„Așa e! Așa e!" - îl aprobau celelalte obiecte.

Cît de simplu se iscă o ceartă... Una, două... Din nimic. De fapt, în camera lui Elisei, cearta era o lege a nopții. Începea așa... pe înserat, imediat ce adormea Elisei, și o ținea într-una pînă la ziuă. Da, cearta era o lege, dacă nu a nopții, atunci a obiectelor, în orice caz... o lege, ce să mai!...

Uneori, ca să se mai dezmorțească, obiectele o luau razna, la plimbare. Cărțile se prăvăleau de pe rafturi, împrăștiindu-se pe covorul aproape destrămat, masa se avînta în salturi, călcînd totul în picioare, vaza se bălăbănea amenințînd să se spargă, cuierul se învîrtea amețitor de repede, lepădîndu-se de hainele atîmate de el, lustra se balansa vrînd, parcă, să se smulgă, cu fire cu tot, din tavan... O harababură.

Încă nu ați plecat? Nu vă plictisesc? Bine, dar e absurd!...

Scaunul... Scaunul, ce-i drept, era puțin cam șubred, ba îi mai lipsea și un picior. Elisei îl ținea rezemat de perete, nu pentru că s-ar fi răstumat cu el, căci, oricum, Elisei nu îl folosea niciodată, dar îi plăcea să-l vadă stînd într-o poziție în stare să-i justifice, cît de cît, menirea - să pară un scaun întreg. Nu reușea, evident, decît să ascundă o realitate, încă o realitate. În cele din urmă, tot ce îl înconjura pe Elisei erau, prin excelență, realități ascunse, ascunse nu de cineva anume, ci de el însuși. Trăia, cum s-ar zice, într-o lume a imaginilor false. Nimeni nu l-a forțat să păstreze un scaun fără picior, o vază ciobită, o masă mîncată de carii, cărți fără coperți sau file... Nu, nimeni... Niciodată. Le-a strîns, însă, una cîte una, aglomerîndu-le în volumul odăii și, paradoxal, ținea enorm de mult la ele. Unii spun că totul s-ar fi datorat imaginației lui bolnave, spun că, pîndind pe la ferestre, l-ar fi văzut pe Elisei bandajînd tot felul de obiecte știrbite și că, după părerea lor, în anumite zile, întrezăreau în gesturile lui fragmente din rolurile unor piese nu se știe unde? sau nu se știe din ce cauză? pierdute. Alții spun, doar, că bătrînețea e de vină.

În fine... Se vorbește... Știți și voi cum e... Vedeți, eu nu fac decît niște simple presupuneri. Adică... sînt unele lucruri pe care le-am văzut însă... Ei, dar dacă vă place să...

Vorbeam despre obiectele din camera lui Elisei, se pare că existau unele legături, unele raporturi tainice între ele.

Cărțile din raft, spre exemplu, înghesuite una într-alta, forțate să încapă într-un spațiu îngust, prea îngust pentru numărul lor, unele așezate neglijent, cu coperțile strivite, nu-și puteau stăpîni o oarecare invidie față de surata lor, cartea preferată a lui Elisei, carte ce odihnea nepăsătoare pe noptiera din dreptul patului.

„Ia uitați-vă la ea - *șușoteau între ele.* Ia uitați-vă, cît e de plină de ea!"

„Eu nu îmi dau seama - *se amesteca cîte una din cărțile mai noi, mai bine îngrijite* - ce i-o place lui Elisei la ea? Că arată... numai noi știm cum arată. Ca vai și amar! Coperțile i s-au dezlipit de mult, filele îi sînt pătate, roase pe la colțuri..."

„Ce știi tu - *intervenea vreun roman.* Ești nou pe aici.Oricum ar fi, cartea preferată a lui Elisei, rămîne cartea preferată a lui Elisei. N-ai ce face. Poți să fii tu țanțoș și bine pus la punct, că Elisei tot n-o să se atingă de tine. În schimb de ea... Pe ea în fiecare seară o atinge".

Ce-i drept, înainte de a adormi, lui Elisei îi plăcea să citească. De nenumărate ori parcursese integral cartea-i preferată. În ultima vreme, însă, nu mai avea răbdare cu ea. Citea cîteva rînduri, o lăsa, începea a doua seară, din nou, citind aceleași rînduri, și tot așa, fără să-și dea seama de ceea ce a citit, unde a rămas sau cît mai are pînă să o termine. Se pare că pentru cărți, ca, de altfel, nu numai pentru cărți, asta conta prea puțin. Ceea ce le copleșea, oferindu-le depline satisfacții, era atingerea; o atingere pe care o înțelegeau ca pe o mîngîiere. Tînjeau după mîngîiere și nu se sfiau să ceară mîngîiere, tot mai multă mîngîiere, ca și cînd niciodată nu le-ar fi fost deajuns, nu s-ar fi săturat de ea.

Se pare că existau unele legături, unele raporturi tainice între Elisei și obiecte.

„Vai!... - *se plîngea veioza.* Mi-e așa de rușine de mine!... Abajurul mi-e rupt, cade de pe suport, și nimeni, nimeni nu vrea să îl schimbe. Măcar să mi se pună un bec, să fiu folosită..."

„Elisei o să iasă la plimbare. Știu asta - *zicea broasca ușii.* Și atunci va trebui să mă folosească. Uf! De abia aștept. O să scîrțîi prelung și o să mă întind din toate arcurile, de plăcere. De abia aștept!..."

„Cine o să mai facă ordine între noi? Cine o să ne șteargă de praf? - *jeluia colecția de ziare, o colecție uitată, descompletată.* Elisei, Elisei!... Nu te gîndești deloc la noi..."

Eu nu l-am înțeles, pînă acum, pe Elisei. De ce o fi strîns atîtea obiecte? Nu a acceptat să arunce nimic din ele. Le-a păstrat, asemeni unui avar înrăit, s-a mulțumit cu gudurelile lor, cu falsa lor bunătate, cu falsa realitate din jurul lui. A trecut, cu vederea harababura ce se isca în unele nopți și, dimineața, deși găsea deranj, de parcă o vijelie răsturnase totul, se facea că nu observă, că nu îi pasă, și așa, cu zi ce trecea, în camera lui Elisei era tot mai deranj, tot mai vraiște. De ce o fi strîns atîta neființă în jurul lui? Nu, nu l-am înțeles pe Elisei. Și nici Pătru nu cred că l-a înțeles.

Știu... Nu v-am spus nimic de Pătru...

Pătru era un vechi prieten de-al lui Elisei, singurul, dealtfel, ce cuteza să îi facă vreo vizită - la o săptămînă, sau poate, la o lună odată.

Nu v-am spus nimic de Pătru, căci el începe să însemne ceva abia atunci, cînd Elisei, bolnav, tolănit în patul șubred, cu arcurile rupte, învelit cu o pătură tocită de vreme, îi va cere un pahar cu apă. Paharul era pe masă, lîngă vaza ciobită în care zăceau aceleași flori veștejite. Pătru l-a privit pe Elisei, a privit patul ce îl îmbrățișa, parcă satisfăcut, și i-a fost frică să atingă paharul, și i-a fost frică să îi dea să bea apă.

Nu v-am spus nimic de Pătru, căci el înseamnă, cu adevărat, ceva abia în ziua în care, bătînd la ușa lui Elisei, a observat că ușa începe să-i vorbească.

„Pe cine cauți?" - *l-a întrebat ușa.*

„Pe Elisei!" - răspunse Pătru.

„Care Elisei? Aici nu locuiește nici un Elisei. Uite, dacă vrei, poți să te convingi".

Și ușa s-a deschis, dezvăluindu-i lui Pătru un interior înțesat de obiecte, obiecte mîncate de carii, poroase, așteptînd dintr-un moment într-altul ca să se surpe. Și nu știu de ce, dar Pătru a avut impresia că se află în fața unor lucruri ciudate - în nici un caz obiecte - unor lucruri inimaginabile pînă atunci.

„Hai, nu intri? Intră, ca să te convingi" - *continuă ușa.*

Iar Pătru nu a avut puterea ca să intre. A fugit acasă, la el, s-a închis în cameră. Și, ca să scape de frică, bucăți, bucăți, a început să-și arunce mobila pe fereastră.

Și acum ce mai stați?...Așteptați, nu-i așa?... În definitiv, ce așteptați de la mine?...

Dănuţ UNGUREANU

Omul care a omorît munţii

—Simţi, măi? îl repezi moşul. Trage aer în saci! Marco îl privi printre gene. Avea de ales între a-i întoarce simplu spatele şi a da din cap. Îl dureau picioarele ca dracu'.

– Acolo ce naiba mai e? întrebă ca să se afle în treabă.

Vedea şi singur ce e. Un pîrîiaş subţire ca aţa îşi lua avînt şi se prăbuşea de la 30 de metri făcînd spume. Deşi erau pe la mijlocul primăverii, în rotocoalele apei mai pluteau cîteva frunze ale toamnei trecute. Moşneagul rîse înghiontindu-l.

– Asta îndopat cu conserve, fii atent! Vezi „Clonţul hîrcii"? Are nişte milioane de ani, dar e de-abia pruncuţ. Faceţi cunoştinţă?

– Nu, zise Marco.

Moşul nebun era în stare să-l care pe coclaurile bîntuite de ceţuri ale muntelui. Era în stare să-l fugărească prin crîngurile înflorite de la poale şi pe urmă, cînd să zică: gata, îmi dau sufletul, să-l cţere prin brazii îmbîcsiţi de răşină. Mersi.

– Şi alălalt, continuă moşul învîrtindu-se ca o giruetă. Frate-său. Noi îi zicem „Cap-de-piatră". Sîntem buni prieteni.

Celălalt munte, proptit în partea opusă, era gol ca-n palmă. Pielea stîncilor, lipsită pînă şi de verdele muşchiului, strălucea orbitor sub soare. „Bun nume, Cap-de-piatră, filosofă Marco".

– De multă vreme trăiţi aici? îl întrebă politicos.

Nu aştepta un răspuns interesant, tînjea doar după un răgaz. Urma istoria părinţilor, cu diverse observaţii de bun simţ despre minunata Mamă-Natură, ehei, cîte şi mai cîte...

– Sîntem aici de cînd ne ştim, începu acela înduioşat. Părinţii mei s-au născut pe aceste locuri binecuvîntate de Mama-Natură şi aici au murit. Aici s-au stins fericiţi. Roadele pămîntului...

Şi tra-lă-la, şi tra-la-la. Marco trecu pe pilotul automat, dădea impresia că ascultă, dar nici un sunet nu mai răzbătea către urechile sale clăpăuge. Cît era ocupat, aceluia nu i veneau idei.

Şi, privind în jur, avu senzaţia unei alte lumi. Pornise la volanul maşinuţei, în ciuda protestelor Corei care-şi rezervase ziua pentru cumpărături. Locuiau în buricul oraşului, la 30 de minute de cel mai apropiat parc. Week-end-urile şi le asigurau bălăcindu-se în valurile de sticlă verde ale oceanului. Clima le-o permitea 300 de zile pe an. Seara adormeau mîngîiaţi de umbrele flăcărilor din cămin. Erau fericiţi. Între ei nu creşteau plictisul, angoasele, ci mici nebunii. Una dintre ele îl gonise pe Marco din braţele ocrotitoare ale oraşului. Voia să cunoască. Dar aici ceva nu se lega.

– Cum se numeşte valea asta? îi tăie moşneagului şirul.

Omul zîmbi. Uite un flăcău cu care se poate sta de vorbă. Uite unul căruia, slavă Domnului, nu-i umblă ochii după ciordit. Hoarde care dau fuguţa la coşul cu bunătăţi. Care vin, scuzaţi-mi meschinăria, să se bucure de porcul meu, de grădina cu zarzavaturi, de fumul din hornul căsuţei mele.

– „Valea ierbii" îi zicem, spuse. Cine calcă brazda, nu mai pleacă lesne. Vezi munţii? Auzi liniştea? Rupe un fir de iarbă! N-o să poţi. Tot ce-a zămislit Dumnezeu în colţul ăsta de Univers, e hărăzit să moară cu Universul. Hai, să mergem!

– Unde? făcu Marco ameţit.

Bazaconiile treceau pe lîngă dînsul topindu-se ca fulgii de zăpadă pe obraz. Lumile aproape şi departe, în acelaşi timp, îl dădeau huţa. „Ceva nu e în regulă" îşi zise şi se linişti automat.

– Să-ţi dau brînză care face sete şi o cană cu vin, făcu moşul.

O porni de nebun prin iarba înaltă pînă la genunchi spre o ţintă necunoscută. Marco îl fixă cîteva secunde, scuipă şi se lua după el. Să vadă şi casele despre care auzise multe şi nu le crezuse. Nu despre aerul condiţionat ori apa curentă era vorba, astea erau subiectele curvelor de la etajele 100. Toate se născuseră în temniţi ce cocină începînd tragerile de noapte fără săpun, dar cînd venea vorba despre fum şi bălegar se cutremurau. Marco vroia să scobească peretele de pămînt, ce-o fi fost, să-l adulmece, să urineze în spatele casei urmărind aburul călduţ şi urît mirositor. „Nici o experienţă nu e de lepădat", îşi zicea călcînd. „Cu condiţia să nu dureze prea mult". El, Cora şi încă trei milioane de oraşeni, ştiau ce-i aia fericire. Dar ăştia care se tîrau prin iarbă aveau şi ei, poate, o definiţie a lor. Filosofînd aşa, de doi bani, merse cîteva sute de metri. Moşneagul întoarse capul, musafirul preţios nu s-a plictisit, luîndu-şi tălpăşiţa? Să vedem dacă-ţi arde să te întorci la miasmele tale şi la scorpia de nevastă. Stai să guşti vinul ăla şi să mori în plăceri...

– Mai e mult, moşule? zbieră Marco. Se îmbătase cu aer. Însă bătrînul chiar îl călca pe nervi. Şi mergeau, şi mergeau...

– Acuşi, flăcăule, acuşi, zise moşul strivind iarba. Nu te simţi mai puternic? Începu iarăşi cu bazaconiile. Ai să mai mori vreodată? Ai să mai putrezeşti? Ce zice Cap-de-piatră? Ce zice Clonţul hîrcii? Fii frate cu uriaşii, fiule, şi să n-ai teamă nici atîtica. Munţii nu îmbătrînesc, nu se urîţesc. Munţii nu mor.

– Da, da, se bucură Marco. Şi mergea înainte.

– Brînza e sărată ca dracu', zicea bătrînul. E putere înghesuită într-un boţ. Vinul te înveninează. Mori în chinuri groaznice şi mai ceri o cană. Oho, numai să am eu, cît ai să ceri...

Da, acum Marco vedea limpede. Vedea neregula. Toate erau prea la locul lor. Valea înverzită. Copacii, fără cusur. Munţii. Toate păsările din lume. Cineva aştemea pe pînză culorile Edenului. Şi Marco începu să scruteze cerul, să răscolească iarba înaltă în căutarea unui amănunt. Ceva imperfect, o porcărie, urechile se ciuliră pentru sunetul care să facă notă discordantă. Se bucură ca dintr-o clipă într-alta vreo duhoare îngrozitoare o să-l doboare. Că lumea va căpăta o autentificare.

– Bîrlogul nostru, strigă moşul ca o trompetă.

Atunci Marco văzu vietatea. Căsuţa se ridica printre firele de iarbă, dar animalul o zbughise mai aproape, mult mai tentant.

– Stai aşa! zbieră moşul care văzuse tot. Stai, măi!

Marco alergă sprinten, degetele prinseră, se încleştară.

– Stai! horcăi moşneagul.

Era un şobolan cenuşiu, cît palma. Ochii i se rostogoleau ca două mărgele. Marco îl întoarse pe toate părţile. Degetele animalului păreau degete de copil. Un cioc de raţă se deschidea ritmic lăsînd să se vadă dinţişorii ascuţiţi. Întruchiparea urîţeniei.

– Lasă-l, gemu bătrînul.

Marco hohoti victorios. Degetele părăsiră blana plăcută la pipăit. Şobolanul căzu prea speriat ca să se mai poată adăposti. Cu o perfectă coordonare a mişcărilor, Marco îl strivi sub talpa pantofului sport. Apoi se întoarse pentru privirea bătrînului.

Nu mai era nici un bătrîn. Acolo unde ar fi trebuit să fie, Marco văzu o imagine neclară, ca o fotografie mişcată. Şi imaginea continua să tremure, topindu-se, curgînd.

– Ce dracu', zise împiedicîndu-se.

Peste tot, în jurul său, peisajul evolua nestăpînit, ca şi cum ar fi aşteptat un singur semn. Valea era un şarpe în agonie. Iarba se scoroji şi se fărîmiţă spulberîndu-se pe hectare întregi, sub răsuflarea unui foc mare, nevăzut. Cerul se sparse în bucăţi mohorîte căzînd peste el. Apele trimiseră o duhoare de sfîrşit de lume. Ceva care nu putea exista. Marco bîjbîi după un sprijin şi negăsindu-l o rupse la fugă. Spre Cap-de-piatră.

Dar Cap-de-piatră nu mai trăia nici el. Acolo unde se ridicase nemuritor, un prunc de sute de milioane de ani, clipocea o băltoacă de culori amestecate, tabloul ratat de la bun început. În partea opusă, Clonţul hîrcii se prăbuşea încet în el însuşi. Peste tot, peste tot, unde se petreceau grozăviile, Marco văzu ivindu-se pete mari, albe. El însuşi nu mai era decît un personaj din benzile desenate, lipsit de o lume. Se opri terorizat.

– Fii bun, domnul meu, îl rugă bătrînul, mă prăpădesc cu zile. Aibi milă de un sărman căruia îi lipseşte o coajă de pîine...

Era din nou acolo, la doi paşi, cu ochii lipsiţi de lumină, înveşmîntat în zdrenţele jalnice ale cerşetorilor fără moarte. În spatele său, pînă hăt, departe, străjuiau mormanele imense de gunoi. Pe un astfel de morman alunecau tălpile lui Marco. Pînă la orizont nu se zărea ţipenie de om. Nu se zărea ţipenie de fiinţă vie. Doar gunoaie, gunoaie şi iarăşi gunoaie.

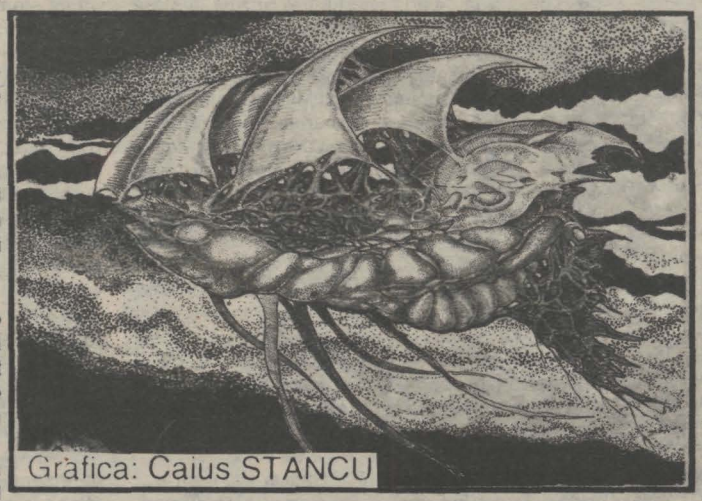

Grafica: Caius STANCU

Florin MUNTEANU

La început de an

Probabil că numeroşi cititori ai proaspătului JURNAL S.F. s-au întrebat: ce legătură poate fi între titlul rubricii INSOLITUL DE LÎNGĂ NOI (adică neaşteptatul de lîngă noi) şi suita de fraze filosofice şi programe abia-schiţate pentru calculatoare mici ce în opinia unora nu prea mai merită astăzi atenţie? Nu era oare mai NORMAL ca rubrica să se ocupe, în pagini pline de mister, de secretele parapsihologiei, de psihotronică, de celebrul „efect de piramidă", de permanenta controversă asupra existenţei OZN-urilor, şi multe asemenea subiecte? Pe cei ce au gîndit astfel îi rog să aibă răbdare, căci vom ajunge şi la asemenea subiecte, dar numai după ce vom fi construit împreună un minim de noţiuni şi experienţe specifice şi speciale care să permită o abordare conştientă şi plenară a acestor subiecte, considerînd că fac parte din evoluţia firească a fiecărui om: cea în care eul observator se autodescoperă, cea în care obiectul de investigat, de experimentat devine chiar propria persoană. Şi dacă pînă în această fază, problema unui Rebut se punea cu deosebită uşurinţă, (căci orice obiect făcut de om şi stricat tot de el într-o experienţă nereuşită sau prost înţeleasă poate fi reparat), nu acelaşi lucru se poate spune despre încercarea de autocunoaştere, căci „Rebutul" am putea fi noi înşine.

Dacă în procesul de învăţare a muncii de zugrav, să zicem, ucenicul ar înţelege că la început trebuie să spele pereţii cu humă şi nu de humă, mare „pericol" nu ar fi! Cel mult un efort fizic inutil şi, eventual, hazul celor „iniţiaţi" care ar înţelege imediat gafa ucenicului. Dar dacă am trece imediat la propria călătorie în Astral, numai după citirea unei cărţi, oricît de completă şi amănunţită ar fi, pericolul la care ne-am expune ar fi real. Perturbaţiile de percepţie, instabilitatea emoţională sau chiar declanşarea unor accese de frică intensă, ar fi efectele nedorite ale unei greşeli de interpretare a cuvintelor din acest domeniu ermetic şi esoteric, iar greşeala ne-ar aparţine, căci am intrat nepregătiţi pe un teritoriu în care se operează cu noţiuni subtile şi simboluri, în care cuvintele sugerează şi nu spun. În orice caz, pentru mulţi ar fi ca şi cum ar încerca să participe la războiul din Golf „dotaţi" cu arcuri şi săgeţi! O „îmbunătăţire" a dotării intelectuale necesare abordării metafizice a realităţii implică un efort permanent de dobîndire şi consolidare a cunoştinţelor verificate de ştiinţă precum şi o dezvoltare a intuiţiei necesară percepţiei întregului. Implică înţelegerea vieţii, nu ca pe un dat al hazardului, ci ca pe o misiune individuală în rezolvarea căreia se urmăresc două obiective esenţiale:

1) continuă dezvoltarea spirituală personală;

2) ajutorul dat celor din jur în dezvoltarea fiecăruia.

Presupune înţelegerea şi aplicarea uneia dintre cele mai importante învăţături lăsate moştenire umanităţii de către mari înţelepţi pierduţi în negura vremii:

„Pentru că ai fost atins de o idee şi ai exprimat-o nu înseamnă că ea a devenit proprietatea ta personală. Dacă o conservi, atunci unde vei mai găsi loc să pui şi altele? Pentru a primi mai mult, trebuie să dai ceea ce ai primit. Dacă păstrezi, urmează stagnarea. Cu cît vei da mai mult, cu atît vei fi încărcat cu lucruri de dat şi aceasta fără să poţi epuiza toate rezervele! Omul trebuie să se dezvolte şi să permită fiecăruia să se dezvolte, să facă la fel pentru a creşte şi a se dezvolta, aşa cum face EL însuşi."

O abordare metafizică a realităţii este mai dificilă azi şi datorită modului în care s-a structurat societatea „modemă", a faptului că fiecare deţine o bucăţică atît de mică din întregul numit generic Natură, încît pare o nebunie nerentabilă să mai încerci să cauţi să afli: Ce este ceea ce este?

Viaţa de zi cu zi impune de cele mai multe ori că alegerea unei profesii să fie determinată de factori exteriori subiectului şi independenţi de speranţele şi aptitudinile acestuia: considerente sociale, familiale, conjuncturi sau pur şi simplu hazard. Trebuie însă să fim conştienţi de faptul că alegerea – o dată făcută – ne direcţionează conştiinţa pe o traiectorie particulară şi acţionează ca un factor limitativ în Cunoaştere, favorizînd o atitudine fragmentară faţă de Realitate. Urmărind numai o faţetă a naturii, conştiinţa urmăreşte Particularul neglijînd Întregul, Generalul, Esenţialul. Celulele creierului NU FUNCŢIONEAZĂ ÎN TOTALITATE, ci pe anumite direcţii (frecvenţe?) specifice meseriei alese. Şi cu toate că nimeni nu doreşte acest lucru, putem spune că sîntem condiţionaţi să funcţionăm astfel. Este – poate – tributul pe care trebuie să-l plătim pentru facilităţile impuse de conceptul de civilizaţie şi om modern.

Conştientizarea celor spuse mai sus ar permite o reevaluare treptată a atitudinii fiecăruia faţă de propria-i persoană, faţă de cei din jur. Şi tot treptat ar permite abordarea unor noi domenii ale

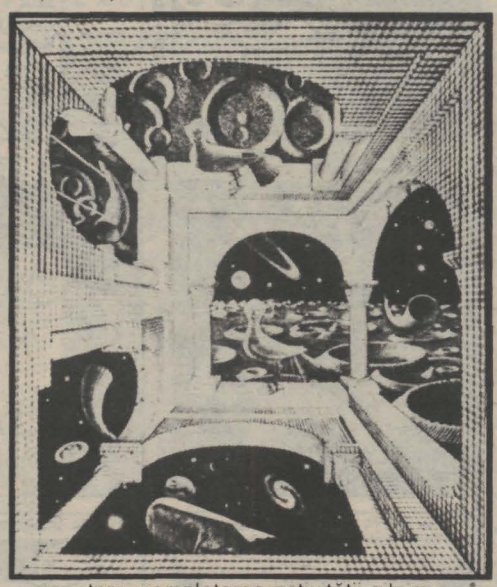

cunoaşterii, completarea activităţii zilnice cu o serie de acţiuni destinate echilibrării raporturilor dintre MINTE, TRUP şi INIMĂ. Căci dacă pînă acum Omul a experimentat îndelung starea de Dezarmonie, de conflict, este momentul să înţeleagă şi să atingă Armonia. Armonia dintre minte, inimă şi trup poate fi considerată în sensul total al expresiei A FI ÎNTREG, nedeformat, fără supradezvoltări ale intelectului, cu o minte ce operează clar, obiectiv, logic, cu o inimă ce exclude excesele sentimentale, emoţiile şi crizele de isterie acţionînd cu afecţiune, dragoste, compasiune şi vitalitate şi avînd un corp sănătos, robust, dotat cu inteligenţa sa proprie care nu interferă cu intelectul. În acest context, armonia poate fi comparată cu sentimentul că totul este operant, că totul funcţionează perfect. Din acest punct de echilibru poate fi abordată CUNOAŞTEREA METAFIZICĂ, poate fi înţeleasă şi experimentată o „călătorie în ASTRAL", de exemplu, sau orice alt fenomen cunoscut sub denumirea generică de Parapsihologie. Din această perspectivă a armoniei interioare trupul, mintea şi inima se ajută reciproc. Pericolul de care vorbeam la început apare doar în momentul abordării unor asemenea subiecte esoterice de către un om dezechilibrat care nu ştie să-şi asculte inima, singura capabilă să-l conducă acolo unde raţiunea îşi încetează forţa. Cumularea de cunoştinţe nu rezolvă problema, ci dimpotrivă, exacerbează rolul minţii contribuind la dezechilibru şi nu la armonie. Şi, cu toate că acest lucru pare normal, în orice caz verosimil, omenirea dă azi o mare pondere acumulării de cunoştinţe. A CUNOAŞTE conferă securitate persoanei în raport cu societatea în care trăieşte. Volumul de cunoştinţe dă statutul social; cunoştinţele sînt identificate cu intelectul. Faptul că s-au realizat atîtea lucruri minunate: zborul pe Lună, cucerirea adîncurilor, stăpînirea atomului, etc., stîrneşte admiraţie şi supralicitează poziţia intelectului, a minţii. Creşterea ponderii intelectului în viaţa de zi cu zi a omului modern se face pe seama restrîngerii emoţionalului văzut ca o extravaganţă, ca pe un lux pe care nu-l mai acceptăm sau ca pe o slăbiciune pe care o incriminăm, respectiv pe seama neglijării corpului. Dificultatea constă în a face totul cu măsură, în a găsi măsura acţiunilor, căci cultivarea intelectului conduce la creşterea ponderii mentalului în întreg, generînd dezechilibrul după cum lipsa educaţiei poate exacerba funcţia inimii: pasiunile, stările emoţionale devenind prioritare pot duce pînă la dezechilibrul total: distrugerea corpului însuşi.

Din aceste motive, cu riscul de a fi plictisit de unii cititori, dar şi cu speranţa de a fi înţeles măcar de cei ce au fost în taberele de creaţie S.F. de la Voineasa şi Cernavodă, am simţit nevoia să conturez un pic ceea ce se va dori o rubrică permanentă a JURNALULUI S.F.: INSOLITUL DE LÎNGĂ NOI. Deci rubrica nu se doreşte a fi o rubrică de senzaţie, de ştiri incitante prezentate descriptiv, ci o provocare la gîndire şi creaţie proprie prin punerea unor întrebări ce preocupă astăzi omenirea şi al căror răspuns poate că va depinde nu peste mult timp. Vor fi prezentate scheme electronice ale unor aparate folosite în tehnica electronografică, a biofeed-back-ului, a senzorilor biologici, precum şi logistica necesară propriilor experimentări în acest domeniu fascinant al interacţiunilor dintre viu şi neviu. Vor fi prezentate modelări ale sistemelor complexe, departe de echilibrul termodinamic, sisteme ierarhizate, metode moderne de măsurare şi evaluare a semnalelor şi zgomotelor etc. Principalele idei precum şi bibliografia ce va însoţi textul de fiecare dată sper să fie utilizate măcar de unii dintre dumneavoastră ca elemente iniţiale în propriul proces de cunoaştere şi creaţie. Variante ale unor programe prezentate, soluţii constructive originale pentru o serie de aparate ce vor utila treptat un minilaborator personal (sau de cenaclu), rezultatele obţinute pot fi trimise pe adresa redacţiei, pentru rubrica INSOLITUL DE LÎNGĂ NOI urmînd a intra într-un concurs de creativitate pe „teme impuse" al cărui prim moment festiv, de premiere a celor mai originali cercetători, sper să fie cu ocazia tradiţionalei tabere de la CERNAVODĂ din vara lui 1993. Pînă atunci, şi pînă la viitorul număr al revistei JURNALUL S.F., vă las să admiraţi un tablou al lui ESCHER intitulat sugestiv: O altă lume. Fiecare poate folosi un „punct de vedere". Dificultatea începe acolo unde se încearcă a se înţelege Întregul. Acolo unde întregul nu mai poate fi redus şi înţeles prin suma părţilor sale. Acolo unde regulile şi schemele atît de utile şi comode, deşi perfect învăţate şi stăpînite, nu mai pot fi utilizate. Acolo unde gîndul şi cuvîntul pătrund greu sau nu pătrund. Acolo pătrunde intuiţia lui Escher şi cu emoţia descoperirii ne lasă şi pe noi să-l însoţim.

Domnule Director,

...nu se poate şi asta vi-o spun eu care nu sînt decît un prăpădit de agricultor. Ştiţi şi dumneavoastră, că doar aveţi aici cartoteca fiecăruia dintre noi, sînt un simplu agricultor – mă chinui toată ziulica să dirijez pe nenorocitul ăla de calculator, ăle două'jde tractoare: să are, să însămînţeze, să facă acolo ce trebuie. Muncă a dracului, toată ziua cu mîna pe butoane şi butonaşe; că ba XB2 o ia într-o parte, ba Y5K nu culege tot, adică mă-nţelegeţi, că ţăran - ţăran, dar am şi eu munca mea, răspunderea mea... Şi nici n-aş fi venit că am memoria computerului la pămînt, dar am văzut la fi-miu, mi-a mai spus... ce mai, trebuie făcut ceva. Eu nu pot pentru ca să spun nimic contra dom'lui profesor Prius, da' parcă e prea de tot, dom'le director! Ce să mai, ăsta e învăţămîntul, asta e şcoala, dar am citit eu undeva că pe vremuri copiii neascultători erau apucaţi cu degetele de sfîrcul urechilor şi traşi aşa cam la zece - cinşpe secunde. Cică, ziceau ăia de-atunci, nu era „bine pedagogic" şi au lăsat-o baltă, da' eu vă zic, aşa prieteneşte, că era mai bine, că copilului îi mai era şi frică şi ruşine... Acuma, mai mare cheltuiala cu pistoalele astea. Eu zic să nu vă supăraţi, dom'le director, da' chiar aşa, pentru orişice, să te-apuci să tragi cu pistolul cum face domnul profesor Prius parcă nu se cade... Înţeleg pentru nişte chestii mari treacă - meargă, da să-i tragi în articulaţii – că al dracului ce bine ochieşte! – pentru orice fleac parcă nu se cade!... Adică n-ar fi mare treabă nici asta, da' dumneavoastră nu ştiţi că eu, un amărît de tractorist, fără relaţii pe nici unde, abia reuşesc să-i găsesc o nenorocită de articulaţie, două nici pomeneală. Şi cred că vă închipuiţi – o zi vine unu la şcoală, alta celălalt, că nu mai pot merge amîndoi – s-au şi mărit de-acu'! – cu o singură articulaţie. Şi, uite, ca să vedeţi că n-am nimic cu domnul profesor Prius, să nu mai tragă, dom'le director, cu pistolul ăla în cap! Păi dumneavoastră ştiţi ce-am păţit eu pînă i-am găsit un cap de schimb? Başca o mulţime de bani! Şi ba sînt prea mari, ba sînt prea mici, ba n-au toate circuitele reglate... Eu nu ştiu dacă sînteţi şi dumneavoastră părinte, da cred că vă puteţi închipui ce-am simţit eu, cînd ăl mare, după ce i-am schimbat capul, mi-a zis ce mai faci, bă vere, frigem ceva?.. Că nu mai poţi avea încredere nici în ăştia de la reparaţii, îţi dau un cap din secolul XX şi-am făcut pe dracu, mai bine-te lipseşti... Adică nu te lipseşti că n-ai încotro, da' măcar să-ţi spuie, să ştii la ce te poţi aştepta. Că mi-a crăpat obrazul de ruşine, cînd ăla mare s-a apucat să facă socoteli fără calculator, fără program, fără nimic. A şterpelit de la muzeu un utilaj din ăla primitiv... cum zice, dom'le?!.. . aha, un stilou şi dă-i cu el pe... asta... pe... hîrtie, dom'le director... Mă mai cunoaşte şi pe mine lumea..., da' cînd l-am văzut în halul ăla îmi venea să-l anulez cu mîna mea! Abia – abia am reuşit să-i schimb capul cu unu original, dar ce-am păţit, cît m-a costat... Bineînţeles că mai am eu, ca omu' gospodar, cîte ceva pe-acasă: un muşchi - două, un tendon, un os, da-n rest nimic, pentru că nu m-am gîndit c-o s-ajung aci. Eu nu-i iau parte nici lu' fi-miu ăsta ăl mare, că e obraznic de n-are pereche, îl ştiu, da' pentru că n-a ştiut o lecţie la Istoria galactică, mai bine-l mustra pe robot, decît să facă de-al de d-ăstea. E nişte treburi şi la noi, dom'le director, vă puteţi da seama: fiecare profesor vrea ca elevul să vie cu ordinator special pentru materia lui... Or asta e o ţîră de cheltuială. Nu mai pun excursiile – una-două, trei-patru zile pe Venus, pe Mercur, pe Jupiter! Eu zic că s-or fi săturat şi ăia de-atîta turism şi noi părinţii de scormonit după bani. Eu asta am avut de spus, să nu vă fie cu supărare, şi mă duc la tractoarele mele, lovi-le-ar roboţii să le lovească!...

Octavian DOBRIŞAN

CEL MAI MULT, MICULUI JOHANN ÎI PLĂCEAU STELELE
TEXT ŞI DESENE: VALENTIN IORDACHE
CÎND TOŢI COPIII DE VÎRSTA LUI DORMEAU, EL RĂMÎNEA LA FEREASTRĂ ŞI PRIVEA CERUL ÎNSTELAT.
ÎNTR-O NOAPTE, SIMŢI CĂ PLUTEŞTE
...ŞI, ÎNTR-ADEVĂR, PLUTEA!
ACEASTA I-A UIMIT PE TOŢI AI LUI,
PE PRIETENI, PE VECINI.
ZI DE ZI PLUTEA MAI SUS,
MOTIV DE ÎNGRIJORARE PENTRU TUŢI.
DAR EL, NEPĂSĂTOR, PRIVEA STELELE
ŞI PLUTEA, ÎNCET-ÎNCET, TOT MAI APROAPE DE ELE.
CU TIMPUL NU A MAI ŞTIUT NIMENI NIMIC DESPRE MICUL JOHANN.
DOAR AZI, COSMONAUŢII NOROCOŞI ÎL ÎNTÎLNESC PLUTIND PRINTRE STELE.

Costel BABOŞ

Soldatul

Joia trecută, soldatul s-a oprit în dreptul gospodăriei lui Furcoi. S-a oprit şi s-a uitat lung printre şipcile putrezite ale gardului ca şi cum ar fi observat ceva în neregulă.

Eu ştiu de ce se uită aşa şi ştiu şi ce o să se întîmple în continuare. De aceea-mi şi bate inima cu atîta putere. O ating cu palma şi o simt bubuind ca o tobă.

Gospodăria lui Furcoi e peste drum de a noastră şi, în primul moment am crezut că soldatul se va opri lîngă gardul nostru. Pe de-o parte, aş vrea să merg cu el, pe de alta, sînt atît de laş, iar frica mă paralizează ţintuindu-mă în spatele uşii. În hîrtia albastră cu care am acoperit fereastra, am decupat o gaură şi am numit-o „punct de observaţie". Prin acest punct urmăresc tot ce se întîmplă afară şi uneori notez o parte din observaţii într-un carneţel, aşa cum fac şi acum. În legătură cu punctul de observaţie am notat că - **„acesta va fi secretul meu!"** - însă nu ştiu cum se face, oamenii din sat au aflat de existenţa lui şi i-au spus, în batjocură, **„ochiul dracului"**. Singura explicaţie e că mă spionează şi ei şi că nu sînt cu nimic mai presus decît mine.

Între timp, soldatul s-a desprins de gard şi acum aşteaptă liniştit în mijlocul drumului.

Aşteptarea sa nu durează mult; uşa casei lui Furcoi se deschide brusc şi iată-l pe fecioru-său, Grăţian, alergînd ca o nălucă, chiuind din răsputeri, cu privirea transfigurată şi cu părul răsculat pe creştet. Taică-său şi cu măică-sa încercînd să-l oprească i se agaţară de mîini şi picioare, de păr sau de haine, într-o implorare mută. Vrînd să scape de ei, Grăţian, îi trînteşte şi-i hoiseză prin colbul gros al ogrăzii.

Văzînd că nu-l mai poate opri, maică-sa ieşită din minţi, strigă disperată. **„Nu te du Grăţianee! Nu te du, nu te du..."**. Iar taică-său, Furcoi, culegînd de pe jos o bucată de sfoară, se-ndreptă şotîncăind, dar hotărît, spre părul din fundul grădinii. Dacă nimeni nu-l va opri, se va spînzura, aşa cum a mai încercat s-o facă o dată, *cînd soldatul i-l luase pe celălalt fecior al său, pe Victor.*

Pînă la urmă, rupînd două şipci, Grăţian reuşeşte să treacă peste gard şi-apoi să dispară, alături de soldat, pe drumul dinspre răzoare. *Nimeni şi niciodată nu-l va mai revedea, iar diseară, ca de obicei, părintele Cîrlig va face o slujbă pentru pomenire.*

Uneori cred că e-o pedeapsă. Uneori cred că e un blestem. Uneori cred că e, pur şi simplu, destinul, soarta fiecăruia. Cine ştie? Data viitoare va fi, poate, rîndul lui Ilarie, poate al lui Simion, sau poate, o Doamne, chiar al meu.

Babele dau în bobi să afle cine e soldatul, de unde vine, unde dispare, ce face cu feciorii din sat pe care îi ia cu el. Dar nu li se arată nimic. Bobii lor sînt proşti şi nu spun nimic concret. *Tot ce-au aflat babele e că soldatul apare din senin sau din neguri, din cer sau de sub pămînt; dar nimic, nimic concret.* Astfel, în carneţelul meu n-am putut să notez decît că **„soldatul apare pur şi simplu"**. Strigoaia, vrăjitoarea de peste deal, crede că soldatul nu-i de pe lumea aceasta şi nici de pe aialaltă şi că de aceea, slujitorii săi, spiriduşii adică, sînt neputincioşi în faţa soldatului. *Şi atunci, cum Doamne să nu-ţi fie frică, de parcă ar mai exista şi altă lume în afară de asta şi de aialaltă.*

De obicei, soldatul îşi face apariţia în sat fie prin uliţa Bregească, fie prin cea a Polhocilor. De cînd am eu ţinere de minte, o singură dată s-a întîmplat să se abată prin altă parte. Asta a fost într-o iarnă cu mulţi ani în urmă, cînd l-a luat pe Crăciun al Tomii. Era singurul fecior de pe uliţa Cionchii pe care soldatul îl putea lua. Ceilalţi erau prea fragezi, iar cîţiva trecuseră deja vîrsta. Crăciun era un flăcău arătos din cale-afară, toate fetele îl plăceau. Toate şi l-ar fi dorit de bărbat şi-şi legaseră visele de el. În cele din urmă l-a cîştigat fata părintelui Cîrlig şi, dacă nu era soldatul, urmau să se cunune într-o săptămînă. Satul întreg a bocit atunci şi a purtat negru. Şi aş fi preferat să mă ia pe mine în locul lui, ca să nu văd atîta jale, să n-aud atîtea blesteme.

Bătrînii noştri sînt de părere că feciorii sînt duşi la război, dar ce război, doar se ştie că nu mai există nici unul. Şi chiar dacă ar fi, cine-şi poate imagina un război atît de lung? Ei **spun că apariţia soldatului în sat se pierde în vremuri.** După cîte spun bătrînii, îţi vine să crezi că s-au prostit sau că aşa au fost dintotdeauna. Pentru că, susţin ei, toate acestea le ştiu de la părinţii şi de la moşii lor. Eu, unul, nu ştiu ce să cred. Sper doar că, într-o zi, mă va lua şi pe mine şi atunci voi afla şi eu **adevărul.**

Alaltăieri, duminică, soldatul a venit din nou. Nu ţine minte să mai fi apărut la un interval atît de scurt. A venit şi l-a luat pe Gligor. Încă o şansă pe care n-am folosit-o. Am vrut să mă iau după ei, însă frica m-a paralizat **ca de fiecare dată** şi n-am fost în stare să mişc un deget. O, Doamne, aşa că mai aştept.

Sînt sigur că, într-o bună zi, soldatul va veni şi pentru mine în mod special. Voi şti cînd, fiindcă **ştiu** toate semnele. Mai întîi se va opri în dreptul gardului nostru şi va privi cu atenţie, concentrîndu-se înspre uşă sau înspre punctul meu de observaţie. Pe urmă, din piept îi va creşte un braţ subţire şi elastic pe care şi-l va pendula încoace şi-n colo. Şi ştiu, la un moment dat, din vîrful acelui braţ va ţîşni un fulger ce mă va lovi în inimă. Frica mi se va risipi ca prin farmec, iar locul ei va fi luat de un curaj supraomenesc. Voi smulge lanţul, zăvoarele, încuietorile. Voi alerga mai repede ca o nălucă. Nimeni şi nimic nu mă va putea opri.

Voi pleca cu soldatul. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne...

din volumul aflat în pregătire la Editura de Vest :
„Un om din Way falua"

Puşca Redacţiei

● **Victor Cilincă (Galaţi)** – Am reţinut pentru numărul 5 povestirea **„Iată vin colindătorii"**, precum şi două din „pastile". Ce-ar fi să ne mai „insulţi" cu nişte texte?

● **Corina Stan (Cluj)** – Cele două texte ne-au surprins plăcut, dezvăluind o personalitate foarte interesantă, care sperăm să se reflecte şi în fizicul autoarei – lucru pe care nădăjduim să ne-o demonstrezi cu proxima navetă Bucureşti – Cluj. Te aşteptăm cu flori, lacrimi pe obraz, braţele deschise, închise, încrucişate, descrucişate, etc. la spaţioportul BĂNEASA CODRU VERDE.

● **Mihai Victor Stoica (Cluj)** – DE CE? De ce n-ai scris aşa pînă acum? Povestirea **„De ce?"** am reţinut-o. Bunuţăă... Pentru celelalte texte trimise să nu te întrebi „de ce... nu?". Mai bine.

● **Florin Ursu (Braşov)** – Regretăm că debutul în revista noastră te-a dus în **„Viaţa de apoi"**, dar în frunte ţi-a fost pus ceea ce singur ţi-ai scris. Povestirea a fost reţinută.„Week-end-ul la munte" nu ţi-a priit. Încearcă data viitoare la mare, deal, podiş, luncă, etc. Suferi cumva de rău de înălţime?

● **Ancuţa Măriеş (Cluj)** – Urmînd **„Steaua magilor"** te-ai apropiat foarte mult de Ierusalimul „debutului". Telefonează-ne la redacţie pentru discutarea unor aspecte. Să ştii că mai ai mult pînă la statutul de mag. Dar totul e relativ, nu?

● **Victor Cilincă (Galaţi)** – Complexul doctorului Jekill & Domnul Hyde nu te-a ocolit nici pe tine. O să găseşti şi alţi contaminaţi mai jos. Cu scrisul faci un pas înainte, iar cu desenele dai înapoi. Totuşi nu dispera: se poate şi mai rău.

● **Lucia Keserü (Cluj)** – Se poate şi mai bine. Sîntem siguri că dacă vrei, poţi. Adidas... ştii tu. Poezii încă nu publicăm.

● **Eugen Sasu (Cluj)** – **„Pădurea"** trebuie defrişată în ciuda protestelor ecologiştilor. Trimite-ne nişte cherestea.

● **Adrian Mihai Bumb (Cluj)** – Poezii nu publicăm. Era poezie, nu?

Notă: ***Dacă aveţi vreun duşman, spuneţi-ne ca să aibă cine semna rubrica. Trimite-ţi eventual şi adresa.***

Erată: *Premiul III la concursul VLADIMIR COLIN a fost obţinut de Dănuţ IVĂNESCU – Cenaclul Quo Vadis (Ploieşti)*

Filmul SF

(dezlegarea jocului din numărul trecut)

1 = S, 2 = C, 3 = I, 4 = E, 5 = N, 6 = F, 7 = T, 8 = O, 9 = L, 10 = Y, 11 = R, 12 = A, 13 = W, 14 = K, 15 = G, 16 = U, 17 = H, 18 = D, 19 = P, 20 = V, 21 = B, 22 = M.

ETERNITATE

BANDĂ DESENATĂ DE:

Gabriel Rusu

ANUL 2453.

LEGENDA SPUNE CĂ ȘI ASTĂZI BĂTRÎNUL ÎȘI MAI CAUTĂ FECIORUL PLECAT CU OILE PRIN MUNȚII CARPAȚI.

PROSTII. ȘTII BINE CĂ CIOBANII AU DISPĂRUT ÎNCĂ DIN SECOLUL 21.

UNEORI ESTE VĂZUT PRIN ÎMPREJURIMI. VINE DE NIICĂIERI ȘI NU SE ȘTIE UNDE PLEACĂ. BĂTRÎNUL CIOBAN SFIDEAZĂ TIMPUL.

NU POT SĂ CRED AȘA CEVA. ȚI-AM MAI SPUS: E DOAR O LEGENDĂ.

HAI URSULE!

UNDE S-O FI DUS ȘI IȘPAS AIESTA CU OILE DE ATÎTA VREME?

BATĂ-L SĂRĂCIA CĂ DE CÎND ÎL CĂUT AM PIERDUT ȘIRUL ZILELOR.

R.G.'92

1

SFÎRȘIT.